

Jaroslava Šálková

NOC
SPLNĚNÝCH
PŘÁNÍ

čtení pro paní a dívky

© Jaroslava Šálková, 2023

1. KAPITOLA

Poslední den roku, Silvestr, chvíle před svítáním. Ranní tramvaj klouže po namrzlých kolejích a probíjí se zamlženou Karmelitskou ulicí ke svátečně osvětlenému Malostranskému náměstí. Uličky dolů ke Kampě i nahoru k petřínským stráním jsou prázdné a tiché, jen za výlohami obchodů svítí teď už zbytečná vánoční výzdoba.

Tramvaj zdolala zatáčku v Mostecké ulici a vjíždí na náměstí, kde do ranní tmy a mlhy září vánoční strom a nad jeho špičkou osvětlený chrám sv. Mikuláše. Zastávka s hromadami shrabaného svěhu je až na pár zachumlaných postav prázdná. Před ojíněným stojanem s jízdními řády se jako křehká vánoční ozdoba bělá kožešinový kabátek Sylvy Máčkové. Přihnutá pod turistickým batohem, po boku cestovní tašku, čeká Sylva na tramvaj přijíždějící z Karmelitské ulice a upřeně hledí do mobilu, jako by vzývala všechny bužky telekomunikací - *dej mi zprávu, dej mi zprávu!* Hýčká mobil hřejivou dlaní, sundala si rukavici, ale mobil to neoceníl. Přitom by stačilo málo - cinknutí toho nezbedy, z hlubin *Kontaktů* by vyplula zpráva, že Vladimír přestává trucovat, že po osamělém Štědrém dnu přijde usmiřovací Silvestr, a jejich láskyplný vztah bude spolehlivý jako ty čtyři roky předtím. Sylva by po takové zprávě nechala tramvaj odjet s prázdnou, pospíchala by do svého bytečku poblíž Lužického semináře a tam si ještě pár hodin pospala, aby na oslavu kdekoli, kam by ji Vladimír přivedl, byla svěží a zářící. Ale mobil pod oranžovými světly městských luceren lhostejně odráží mrazem a větrem pobledlou tvář a je schopen sdělit jen to, že je útlý jako ona sama.

Tramvaj zastavuje ve stanici a přimrzlé dveře se ztuha rozvírají. Poslední pohled do mobilu, zaskřípe sních, postavy z nástupního ostrůvku jsou uvnitř, a tramvaj netrpělivě čeká, až nastoupí i slečna s batohem. V tramvaji je teplo, schoulené postavy rozptýlené po sedadlech hledí z oken do malostranských světél nebo čtou ranní noviny, a převládající nálada odpovídá lhostejnosti

a výčitce, že o Silvestra pospíchat do práce je nespravedlivé. Na silvestrovské rozjařence a juchání je ještě brzy.

Když se tramvaj trhavě rozjela a zakroužila do tunelu u Josefské ulice, byla Sylva s batohem na klíně usazena v sedačce a obnovila zírání do mobilu. Dobře, utěšuje se. Vlák odjíždí za hodinu. Stále může zůstat v Praze, pokud Vladimír do hodiny pošle zprávu. Nebo zavolá. Když se do odjezdu vlaku neozve, Sylva musí nastoupit a odjet z Prahy. Slíbila to matce u vánočního stromku. Byl to matčin nápad, odstranit ji z Vladimírova dosahu do zimní přírody. Co se do Silvestra rozbilo, na Nový rok se už nespraví.

Měla by sis na Silvestra trochu užít, co říkáš, Sylvi? Podívej, náš Karel tě zve slavit na chalupu, přijdou sousedé, poveseš se mezi lidmi po tom zklamání s Vladimírem. Kromě toho – víš, že loveckou chatu za potokem koupil nějaký inženýr? Říkala Drahuška, že je rozvedený a umí vydělat peníze, to by byla partie pro tebe, nemyslíš, Sylvi? Už je nejvyšší čas na vdavky, je ti dvacet osm, měla bys myslet na rodinu a tak. Ale vždyť to sama víš, Sylvi, co ti budu povídat.

Matka naléhala na Sylvu vytrvale. Ale Sylva neměla odvahu naléhat na Vladimíra. K pevnějšímu svazku se Vladimír nechystal. Spokojeně bydlel u rodičů, a za Sylvou chodil o víkendech. V týdnu vodíval Sylvu do společnosti přátel, kde mu její jemný zjev dodával na populárnosti. Bylo to těsně před vánočními svátky, kdy přišel s nadšeným návrhem pronajmout její byt na Malé Straně cizím lidem. Prý je ostuda, že tohle ho ještě nenapadlo, když Sylvin byt je zlatý důl, výborná investice a klenot do realitního portfolia. Z okna kuchyně je vidět Karlův most!

Vladimír je nepřilíš zdatný finanční a realitní poradce, ve své skupině neoblíbený. Dokonce mu šéf naznačil, že jestli jeho aktivita neporoste, bude se s ním muset rozloučit. Doslova řekl: „Jestli nedojde do konce roku ke zlepšení, rozloučíme se, pane Lenivý.“ A významně položil důraz na jméno.

Záměrné to nebylo, on se Vladimír skutečně Lenivý jmenuje. Kdyby se podařilo přemluvit Sylvu k podpisu smlouvy, sklidil by uznání, jistotu zaměstnání a postup na žebříčku.

Sylva přítelovy plány zhatila. Návrh na zlatý důl odmítla, a nejen proto, že by se musela přestěhovat k matce. Nechtěla svůj domov, který zdědila po otci, nechat na pospas obchodování. Vladimírovy záměry se nepovedly.

Po Sylvině rozhodném odmítnutí se loučili před domem v úzké malostranské uličce. Sněžilo. Vladimír se tvářil rozladěně a mrzutě.

„Vidím, Sylvo, že mi nechceš vyhovět. Mám to teď v práci špatný, a tvoje pomoc by se mi hodila. Dobrá, nebudu tě nutit. Ale do poslední minuty roku se můžeš rozhodnout, že nabídku přijmeš. Budu čekat.“

Otočil se, ani Sylvu na rozloučenou nepolíbil, a odcházel domů trucovat. Sníh pod jeho podrážkami odhodlaně skřípal.

„Zavoláš mi?“ křikla za ním Sylva. „Přijdeš na Vánoce?“

Vladimír předstíral, že neslyší.

Od toho dne se neozval. Ani vánoční pohlednici neposlal. Možná se jenom hněval, možná čekal, že se Sylva podvolí jeho přání, možná se rozhodl na jejich lásku zapomenout. Vánoce minuly. Milé, tiché, zasněžené, ale bez Vladimíra.

Přiblížil se Silvestr.

Matka nevydržela pohled na trpící dítě zklamané láskou a sjednala Sylvě oslavu závěru roku podle svých představ. V rodinném kruhu s bratrem Karlem a švagrovou Drahuší. Ona sama se ujala hlídání jejich dětí, Zdendy a Karolínky, aby si dospělí členové rodiny Silvestra společně pěkně užili. Sylva se matčinu přání se nevzepřela, i když by raději děti hlídala sama, aby nemusela odjet na chalupu. Zbývajících pár dní do Silvestra se totiž opíjela nadějí, že Vladimír nevydrží citový náboj vánočního času (byl rovněž u svých rodičů) a zavolá. Bude to náročný hovor, ale dovedený do šťastného konce.

Smíří se. Potom Sylva oznámí rodině, že jsou zase spolu, a žádná silvestrovská cesta mrazem a zasněženými pustinami nebude. Ve své fantazii si Sylva vysnila představu, že Vladimír nečekaně přijde k jejímu bytu, v rukou bude třímát kytici, tak velikou, že Vladimír bude potřebovat obě ruce, aby ji udržel, ale zase ne natolik, aby nemohl stisknout zvonek. Vladimír se zatváří jako hříšník žádající odpuštění, a Sylva mu padne kolem krku. Celé dny kolem Vánoc a do Silvestra Sylva čekala, až Vladimír zazvoní. Na mobil nebo na zvonek u dveří, na tom nezáleží. Na stole měla přichystanou vázu na velkou kytici.

Ale žádný zvonek nezazvonil ...

2. KAPITOLA

Tramvaj hrkotá Malou Stranou, a Sylva nahlíží do prázdných uliček, osvětlených starobylými lucernami. Svítí mírně a teple. Po chodnících se plouží omšelá vánoční atmosféra a šednou zbytky sněhu.

Mohla jsem zůstat v teplém pelíšku doma, sama jen s kámoškou televizí, říká si Sylva. Nad Karlovým mostem bude o půlnoci ohňostroj. Dívala bych se z Kampy a pak bych šla spát.

S velkým rozhodováním *opravdu mám odjet nebo se vrátit ke zvonku a prázdné váze na květiny*, dorazila Sylva na nádraží. Byl tam větší ruch než v tramvaji, tady se cestovalo. Hordy povykujících mladíků se hnaly od vlaků do metra, někde v podchodu třeskla láhev.

Sylva se na velké světelné tabuli ujistila, že její vlak dnes opravdu odjíždí. Širokým obloukem obešla mramorový sloup, pod nímž pospával bezdomovec ve zvaleném černém baloňáku vycpaném dekou, a vzadu za sloupem objevila pokladny. Otevřena byla jen jediná. Sylva požádala o jízdenku.

Pokladní jí nevěnovala ani pohled a tvářila se nevlídně. Není divu - sloužit na Silvestra za zvuků rozbíjeného skla...

Ve stánku s tiskem čekaly na Sylvu barevné časopisy na čtení do vlaku. Tady si prodejce počínal rozjařeně a vesele jí popřál šťastnou cestu. Bylo by to příjemné, kdyby se povážlivě nekymácel. Když vracel peníze, málem se sesypal na zem, ale přidržel se stojanu, takže všechno dobře dopadlo. Jen pár mincí zazvonilo o dlaždice, a ten zvuk se donesl za mramorový sloup. Než se Sylva nadála, zabránil jí v odchodu ze stánku bezdomovec v černém ba- loňáku s nataženou rukou a požadoval spadlé drobné. Když dostal, a ještě víc, zamířil k automatu na kávu. Chvilí tam postával, pak se vrátil ke sloupu, uvelebil se na deku, zasmušile popíjel kávu a hřál si ruce o kelímek.

Sylva po jeho odchodu udělala to samé. Za cinkotu mincí a harašení v au- tomatu čekala, až se uvolní horká pára, a pak si také vzala kávu a hřála ruce o kelímek. Káva byla přijatelná, horká a voněla dálkami. Na nádraží to nejde jinak.

Nastal čas vzít batoh a odebrat se na nástupiště.

Z haly jsou vidět koleje, romanticky mizející v zamlžené dáli, a pražské ulice. Už dávno nejsou tiché. Dnes je městský ruch slyšet jinak, než v ostat- ních pracovních dnech. Lidé sice pospíchají do práce, ale volněji. Auta jezdí pomaleji. Všichni myslí na dnešní noc. Sylva na ni myslí také. Za pár minut její mobil rozhodne, jaká bude. Jestli hlučná oslavou na chalupě, nebo tichá na Kampě a s láskyplným objetím. Ale bylo by správné platit Vladimírovi lásku cenou jejího bytečku?

Sylva začíná hlídat mobil urputně. Vladimír řekl, že čas ke smíření je do poslední minuty starého roku. *Jestli uděláš, co chci, přijmu tě zpátky.* Sylva bláhově věří, že Vladimír dramaticky čeká do Silvestra, aby jí odpustil. Aby jí řekl, že to s tím pronájmem nemyslel tak důsledně, že na tom zase tak ne- záleží, a že její přítomnost v jeho životě je nad všechny realitní smlouvy. A láska Sylvy a Vladimíra bude zase taková jako dřív.

Marné naděje. Žádný hovor, žádná zpráva.

Nad střechami svítá.

Vlak stojí na kolejích a hučí si něco pro sebe.

Tam někde v zasněžených pustinách na Sylvu čeká silvestrovská noc ve společnosti bratra Karla a jeho ženy Drahuše, zatím neznámého počtu cizích chalupářů a smutného opuštěného inženýra, kterému je určeno po zbytek života vykládat známým *víte, že s mou druhou manželkou jsem se seznámil o novoroční noci? Osud nás svedl dohromady ...*

Stále zbývá šance nechat propadnout lístek, obrátit se a jít domů, ke kámošce televizi a k pocitu opuštěné milenky. Mobil možná zazvoní, možná ne. Vladimír bude stát za dveřmi, nebo taky nebude. Sylvu najednou napadlo, že kdyby ji chtěl Vladimír vzít s sebou dnes večer do společnosti, už by o tom měla vědět, aby se mohla připravit. Na tohle byl Vladimír vždycky pečlivý. Na včasné plánování schůzek, setkání, návštěv... Žádný zmatek na poslední chvíli. Tohle pomohlo, aby se Sylva rozhodla. *Nevoláš, miláčku, na dnešní oslavu nic neplánuješ, tak se s tebou počítat nebude.*

Sylva nastoupila do vlaku, vybrala si místo podle zásady „pozor na silvestrovské dopolední opilce“, a vlak se rozjel. Kostky byly vrženy a dobrodružství na krku.

Ted' byl na řadě časopis, který Sylva koupila u rozjařeného prodejce. Byl to časopis pro ženy, móda, kosmetika, hromada životního stylu a obrázků. Tak copak nám dělají na Silvestra celebrity? Vladimír by rád byl celebritou. Jenom nevěděl, jak na to.

Sylva se schovala za časopis a četla si. Nechtělo se jí dívat na neznámé tváře. Na Silvestra dopoledne byl nejspíš každý přítomen na příslušném oslavovacím místě, cestujících nebylo mnoho. Několik dělníků, vracejících se asi z noční směny, vystoupilo ve stanicích v okolí Prahy.

Zbývá společnost se skládá z opozdilých chatařů s taškami narvanými jídlem, z party studentů těšících se na mejdan bez dozoru rodičů, a nějakého

předčasně slavícího venkovana. Ten je celkem neškodný. Obchází vagón a zve kolegy pasažéry na rum. Sylvě se vyhnul (snad nebyla vhodná pro výlev silvestrovské bujarosti) a zmizel, možná proto, že za sklem vnitřních dveří se objevil průvodčí.

Vlak pádí na severovýchod.

Pražské okolí dávno zmizelo daleko vzadu, vystřídaly ho pahorky a zasněžené pláně. Na obzoru se začernaly kopce podhůří.

Sylva se podívala na hodinky.

Ted' byl čas na vstávání, když o víkendech Vladimír zavítal na návštěvu.

Dáš si čaj, nebo rovnou kávu, miláčku? *Díky, Sylvinko, rád bych kávu a koláčky z pekárny. Nezmačkala se mi přes noc ta od mámy vyžehlená košile se stříbřitými proužky? Do firmy ji nosit nemohu, ale na Silvestra se hodí. Slyšíš mne, Sylvinko?* Ovšem, miláčku.

To je zvláštní - Sylva si najednou nemůže vzpomenout, jakou značku kávy má Vladimír rád. Není to desetikorunová kvalita z automatu na nádraží. To rozhodně ne. S Vladimírem po boku by se Sylva k nádražnímu automatu na horké nápoje ani neodvážila přiblížit.

Sylva dočetla další časopis, uložila je všechny do batohu, a dívala se na ujíždějící krajinu.

Kopce na obzoru se blíží stále víc, po svazích se plazí mlhy. Kolem trati se vlní zasněžené lesy, sem tam vykoukne teplem dýchající vesnička zachumlaná do sněhu, a pak zase lesy a kopce, jinovatka a mlha.

Když se za oknem mihla známá říčka se zledovatělými břehy, Sylva vzala batoh s taškou a rozkolébaným vagónem přecházela do chodbičky ke dveřím.

Vlak začal zpomalovat a zastavil ve stanici.

Snesla se po schůdcích jako sněhová vločka. Ten dojem způsobila zimní bunda s kožešinovou kapucí, světle zlatavé zimní kalhoty a bílé kozačky s beránkem. Vladimír preferuje u oblečení tmavé barvy. Bílá by měla být

podle jeho názoru jen stroze střižená společenská košile. Ale Vladimír tu není, tak se na jeho názor nemusí brát ohled. Sylvě se zastesklo.

Mobil mlčí.

3. KAPITOLA

Najednou je temno a studeno.

Sylva se pokouší utíkat polním úvozem k blízké vesnici, ale led a sněhové okraje cesty jsou nepříjemnou brzdou. Vítr v zádech profukuje bílou bundu a studí, ale žene kupředu. Ve vesnici se prohání opravdová vánice. Než Sylva stačila přehrnout kapuci s kožešinkou na hlavu, měla mokré vlasy a oči plné sněhu.

Sylva vrazila, spíš než vešla, do místní restaurace „U Vaněčků“, do tmavé studené prázdné chodby. Prázdné - uprostřed na dlažbě sedí zavalitý černý pes. Sylva zůstala stát, dveře se za ní zabouchly, venku zuří sněhová bouře. Pes ji upřeně pozoruje, a jak si pohodlně, skoro až pobaveně, předává tlapy, aby na bělostnou slečnu lépe viděl, zavlnily se na něm svaly. Kolem krku má silný kožený obojek, jištěný masívním řetězem.

Tady by Vladimír nepomohl. Nejspíš by odkráčel do vichřice hledat restauraci bez přítomných zvířat.

Sylva pochopila, že i nevinný rodinný výlet na silvestrovskou oslavu za bratrem a švagrovou může být nebezpečný. *Nesmíš se bát, ta bestie vycítí, že se bojíš a sežere tě. Nedívej se bestii do očí. Ukaž, že jsi paní tvorstva!*

Sylva poděkovala myšlenkám za povzbuzení, a pomalu se sunula chodbou dozadu ke dveřím s neprůhledným sklem a cedulkou RESTAURACE. Černý pes ji sledoval, stále s tím pobaveným výrazem, a shovívavě ji nechává projít.

Venkovní dveře se znovu otevřely a do chodby se vřítel vítr, sněhové vločky, a venkovan středního věku s prázdnou nákupní taškou. Samozřejmě, je Silvestra. Pití už došlo, nebo ještě není. Sylva chtěla muže nenápadným posunkem varovat před nebezpečnou šelmou. Hlavně na to, že v pootevřené tlamě se lesknou masívní zuby.

Venkovan vesele prošel podle psa, a ten se ani nehnul. Jenom se na toho člověka usmál. Opravdu usmál. Venkovan pokračoval k Sylvě, a když ji míjel, plácl ji po zadku se slovy „hezkej den, holubičko!“ a už byl za dveřmi restaurace. Tohle bylo na městskou slečnu příliš.

Sylva se schovala na toaletě a vrátila se do chodby, až když uplynulo tolik času, v němž by bodrý venkovan mohl naplnit tašku alkoholem. Potom opatrně vstoupila do restaurace a oddechla si.

Venkovan byl pryč.

U výčepu postávalo pár chlápků. Když Sylva vešla, všichni k ní otočili hlavy. Zvědavě si ji prohlíželi.

Sylva se přemístila dál od dveří do kouta pod okno, kde byly stoly s ubrusy a umělé kytičky vedle slánek. Sundala si zasněženou bundu, odložila batoh, a už u ní byla paní od výčepu. Opřela se širokým břichem o vedlejší židli.

„Co si dáte?“

„Potřebovala bych zahřát,“ odpověděla Sylva upřímně.

Chlápci u výčepu to zaslechli. Zaržáli a předháněli se nabídkami. Zahřát, to jistě. Jeden z nich se nesmál.

„Měla jsem na mysli horký čaj, nebo raději polévku,“ špitla Sylva.

„Mám dobrou gulášovou,“ řekla paní od výčepu.

Když Sylva souhlasila, odešla do kuchyně.

Sylva roztávala z venkovního mraziva, i nálada se jí zlepšila. Otevřenými lítačkami sledovala, jak ve vedleším sále lezou mladíci po štaflích a nad parketem roztahují barevné žárovičky. Příprava silvestrovské veselice.

Před Sylvou přistál košíček s nakrájeným chlebem a talíř s polévkou. Je to pořádná porce, svačina pro dřevorubce. Tohle potřebovala. Začala jíst a občas vzhlédla kolem sebe. Snažila se ani pohledem nezavadit o společnost u výčepu.

Z chodby se přiloudal černý pes a nesměle přisedl k noze muži, co se nasmál. Dříve, než psa odehnal zpátky na chodbu, paní od výčepu se naklonila přes pult a laskavě na psa mluvila. Tím byl vzat na milost a zůstal. Ten muž i pes tady zřejmě mají privilegia.

Pes si už Sylvu nevšímal, ale jeho pán se několikrát podíval jejím směrem. Nezdálo se, že by ji nějak vnímal - jeho pohled byl přemýšlivý a nijak dotěrný. Ovšem s Vladimírem by se srovnávat nemohl.

Vladimír je elegantní mladý muž, takový, jaký s unylým výrazem pohybuje volantem naleštěného vozu v televizních reklamách. Být mužem z reklamy je Vladimírovo osobní krédo, jeho život se odehrává na pozadí naleštěných pokojů vysněného světa. Možná to je ten důvod, proč mu Sylva nechybí. Dost neleštila nábytek. Ale ve skutečnosti Vladimír toužebné mety nějak nedosahoval. Jakoby mu do ní přes oblek s kravatou, vizitku v angličtině, elegantní kufřík a výraz přetíženého realitního agenta ještě něco chybělo.

Zato muž s černým psem připadá Sylvě jako postava z reklamy. Měla pocit, že přišel do téhle restaurace z příběhu *krb plane ve srubu uprostřed zimních hor, do sklínek kane medová tekutina, a drsní muži severu v kabátu s kožešinovým límcem popíjejí nápoj*, jehož název se objeví na obrazovce v poslední vteřině.

Muž se na Sylvu znovu podíval tím přemýšlivým pohledem.

Kamarádka Táňa si vybírá nápadníky podle tvaru rukou. Pro Sylvu jsou u mužů důležité právě oči. Vladimír má oči maličké, kulaté a jakoby ospalé. Sylvě se vždycky takové líbily. Vladimír vyhlíží poněkud slovansky, ale rád

o sobě tvrdí, že je právě ten severně skandinávský typ. U krátkozrakých lidí mu to projde.

Přehouplo se poledne, a mobil mlčí.

Sylva zaplatila útratu, oblékla se, vzala batoh a vyšla před restauraci. Muž ze severní země se k ní otočil zády, a pes se na ni uškíbl. Sylva by přísahala, že se opravdu zašklebil.

Zatímco obědvávala v restauraci, sněhová bouře minula.

V cárovitých zimních mracích promodrává nebe, objevuje se málo hřejivé slunce, a fouká studený vítr. Sylva putuje úvozem k lesu na kopci a vzpomíná na svou nejlepší a bývalou kamarádku Táňu.

Rozešly se ve zlém.

Kvůli Vladimírovi.

Sylva byla čerstvě zamilovaná a zachtělo si jí pochlubit nejlepší kamarádce novou známostí. Pošetilý nápad. Ne, že by se Táňa pokoušela Vladimíra odloučit z její náruče, ani náhodou. Ale když je oba představovala, Táňa zrudla, vyprskla smíchy a s letmou omluvou odletěla na toaletu. Sylva šla rozladěně za ní, a tam se jí Táňa mezi zrcadly a záchvaty smíchu svěřila, že jí Vladimír připadá jako prasátko z jisté kreslené pohádky.

Byl konec přátelství.

Sylva si stěžovala na její chování matce.

Místo toho, aby Táňu odsoudila za její exhibici, matka taktně dceři vysvětlila, že na vzhledu muže nezáleží, zvláště když je výhodná partie. Proč jí Vladimír připadal jako výhodná partie, Sylva nepochopila. Možná to dělalo jeho společenské chování. Vlichotit se vlivným osobám Vladimír uměl. Když se matka dozvěděla, že je zaměstnán jako finční a realitní poradce v nepřilíš dobře zavedené firmě, a vlastně to žádné pořádné zaměstnání není, bylo po náklonnosti. Ale to nebylo všechno! Matce se nelíbilo, že Sylva

a Vladimír spolu dlouhá léta žijí jen tak. Na hromádce. Žádný posun k odpovědné manželské lásce a založení rodiny. Po čtyřech letech se to nelíbilo ani Sylvě.

Mobil jakoby umřel.

Zdálo se, že v úvozu signál mizí, a Sylva začala panikařit.

Měla v úmyslu (až by zavolal, pochopitelně) Vladimírovi zašvitořit do ucha, že slaví Silvestra s báječnou partou, že se skvěle baví, a on že má smůlu, když nezavolal dřív.

Musíš to, miláčku, vydržet do Nového roku beze mne ... nečekala jsem, že zavoláš ... ale co kdybys mi přišel naproti na nádraží?

Jen aby nezůstala v pustině bez spojení.

Cesta vede k vrcholu kopce, kolem zavátá pole, nádherný výhled do okolí a pořádně silný signál.

Všechno je v pořádku, mobil žije.

Nahoře je málo sněhu, vítr ho odfoukal do polí. Na unavené poutníky tam čeká zachovalý altánek se stříškou a lavičkou.

Chvilka odpočinku a zvědavého rozhlížení po kopcích na obzoru. Za řadu let, co tady Sylva nebyla, se skoro nic nezměnilo. Jen v cípu lesa, kde kdysi pustnul osamělý statek, stojí rozložitá obílená hacienda s novou červenou střechou a nápisem HOTEL U HRÁZKY. Hrázka je název polesí, v němž má bratr Karel chalupu. Je to dědictví po otci - když zemřel, bratr dostal chalupu a Sylva byteček na Malé Straně.

Z kopce už je to kousek do hlubokého lesnatého údolí, na jehož dně mezi bludnými balvany protéká potok. Stávalo tu pár samot, které se změnily na rekreační chalupy. K chalupám se přidaly chaty, a vznikla rušná víkendová osada.

Jakmile pod nohama zapraskaly ledové krusty na cestě podle potoka, a nad Sylvou se začala zavírat hloubka údolí, přišlo nové rozhodnutí. Nebo

spíše panika. V tomhle údolí prožila dětské dny, ale nikdy jí zdejší kraj nepřirostl k srdci. Když otec zemřel a bratr Karel začal chalupu upravovat pro svou rodinu, neměla tu co dělat.

Sylva si uvědomila, že o vítání Nového roku v tomhle prostředí a s cizími chalupáři nestojí. Že by raději ležela v teplé dece sama doma. V bláznivé silvestrovské noci by se prošla po Kampě a s dojetím sledovala ohňostroj nad Vltavou. Nebo by pospíchala na metro a jela by za Vladimírem. Vysvětlit mu, proč nemůže přijmout jeho realitní plány. A jaké osobní plány by už konečně mohli mít ve společné budoucnosti.

Na začátku nového roku se přece hodí, plánovat budoucnost.

Zejména tu společnou.

Tady mezi chalupami se budoucnost plánovat nedá. Ledaže by byla spojena s rozvedeným inženýrem z lovecké chaty...

Sylva rázně sáhla do kapsy pro mobil. *Zavolám Vladimírovi sama. Budu paní Sylva Lenivá, nebo třeba ne.* A pokud se s Vladimírem shodnou, že jejich láska může trvat navěky, stále ještě má čas se otočit a vrátit se na nádraží.

I kdyby se s Vladimírem neshodli, podle potoka už k chalupám neudělá ani krok. Zavolá matce a Karlovi. Nepřizná, že se dostala až do Hrázky, a nějak se ze silvestrovské veselice vymluví. Co nejrychleji se vrátí nahoru na pole, potom do vesnice a na nádraží. Nějaký odpolední vlak i na Silvestra jistě do Prahy pojede...

Jeden nadějný pohled na mobil, a Sylvu polilo horko. V hlubokém podhorském údolí není signál. Ani tak nepatrný, jako byl nahoře na polích.

Nikam a nikomu se nedovolá.

Vladimírův hlas, na který Sylva po celé Vánoce tak toužebně čekala, v tomto místě také neuslyší. I kdyby jeho trucování pár hodin před koncem starého roku skončilo.

Slunce najednou zmizelo, jen zářivé zlaté proužky prosvětlují vysoko ve stráni vrcholky smrků. Za tu chvilku, co Sylva sklouzávala po ledem pokrytých balvanech kolem potoka a snažila se chytit signál, údolí potemnělo, a pouze světlý pruh za jejími zády ukazoval, kde na zasněžených polích ještě září sníh.

Naděje na útěk pohasly.

Než Sylva zklamaně schovala mobil zpátky do kapsy, zmizely poslední stopy slunce z vrcholků stromů a stmívalo se.

V prosinci se stmívá rychle.

Sylva se smířila s osudem. Vykročila podle proudu potoka k chalupám, které jsou každým krokem zřetelnější. Obešla sněhem zapadané volejbalové hřiště, a jejich chalupa je už blízko. Z komína se vznáší šedobělavý dým, střecha a zahrádka s plůtkem jsou zavaleny čerstvě napadaným sněhem - příhodný výjev na vánoční pohlednici.

Na zápraží postává rozjařený Karel v lesácké vestě, opírá se o hrablo na sníh a povykuje, kde je Sylva tak dlouho.

Sylvu znenadání napadlo, že akce s výletem do silvestrovské podhorské pustiny je nastraženou radostnou léčkou. Je možné, že se rodina domluvila s Vladimírem. Vždyť matka o to tolik stála, aby Sylva na chalupu odjela!

Nenadálá představa vypadala takto: Vladimír se matce vyznal ze svého omylu a požádal ji, aby mu zprostředkovala návrat do Sylviny milující náruče. Rodina připravila novoroční dárek – za pár vteřin z chalupy vyběhne Vladimír s květinami, a zavržená milenka se mu s odpuštěním vrhne kolem krku. A se slzami v očích, to se rozumí.

Sylva se do představy vžila natolik, že jí uvěřila. Zatvářila se výrazem filmové hvězdy, mířící po červeném koberci pro nejvyšší ocenění, a snažila se o ladný krok. V hlubokém sněhu. Chtěla, aby ji Vladimír uzřel v co nejlepším světle. Snad jí po proplakaných Vánocích nezůstaly oteklé oči?

Karel jí na prahu pomáhá sundat batoh, chce ji bratrsky obejmout. Sylva vykládá o *příšerné sněhové bouři*. Hodně hlasitě, aby někde vzadu na chodbě schovaný Vladimír viděl, jakých obětí je pro něho schopna. Ale místo Vladimíra se k ní z nitra chalupy žene švagrová Drahuše. Jako bouře. A spustí. Neviděla Sylvu dlouho, vypadá skvěle, moc jí to sluší, co říkala matka, zapomeň na toho nevděčníka, co uteče ženské před Vánocema, beztak proto, aby jí nemusel shánět dárky, jaká byla jízda vlakem, proč si nekoupíš auto, a nakonec *pojd' přece dál!*

Karel k tomu přidal:

„Hele, Sylvo, *Máčkův znalostní testík*: kolik oblouků má Karlův most? To bys měla vědět, když tam bydlíš: *za á osm, za bé dvanáct, za cé šestnáct, a za dé sedmnáct!*“

Sylva vlažně odpovídá, že šestnáct.

Karel se raduje ze správné odpovědi jako dítě.

Ještě je naděje, že je Vladimír ukrytý někde uvnitř, za pecí, nebo ve studené komoře, ale Sylvě začíná docházet, že podlehla fantazii. Možná z cestovní únavy. Žádné romantické shledání se nekoná.

Karel svou sestru na přivítanou znovu vesele objal. Sylvě připadalo, že slaví od rána a brzy se dobere hladiny své míry. Drahuše ji tlačí přes práh do chalupy a jen tak mimochodem se ptá, jestli si přivezla vlastní zástěrku.

Tohle Sylvu nenapadlo.

4. KAPITOLA

Kamrlík u schůdků na půdu slouží jako ložnice pro hosty. Když Karel pozve některého ze svých kolegů na běžky, nebo v létě na túry po okolních kopcích. Okénko jako dlaň na severní stranu, vylepšené květinovou chalu-

pářskou záclonkou, válenda s kostkovanou lyžařskou dekou a nově povlečeným polštářem. Viklavý stůl s jednou nohou podloženou špalíčkem, dvě židle, každá odjinud, a stará skříň chudých rolníků.

Sotva se Sylva stačila převléknout do džín, teplých ponožek a huňatého svetru, objevil se v nízkých dveřích Karel.

„Sylvo? Nech si otevřeno, půjde ti sem teplo zdola. Tady za zdí je krbový komín, v noci bude tepleji, ale teď mi to ještě nehoří.“

Po těch slovech si bez okolků sedl na válendu. Chvilí jezdil dlaní po kostkované dece a pak se zeptal:

„Tak co? Jak se ti vede?“

„Dobře,“ odpověděla Sylva.

Něco v jeho hlase navádělo zůstat ve střežku.

„Pořád jsi v televizi? Matka se všude lidem chlubí *naše Sylvi pracuje v médiích*.“

„Jenom v akvizici. Jako asistentka. Ne v programu.“

„Já vím. Ale být dítě slavného otce není výhra. Všude kam přijdu, se ptají: že vy jste syn Bořivoje Máčka? Jistě rád jdete v jeho stopách! Odpovídám, že ve stopách jdu. A že doufám, že v novinářině dojdu ještě dál. Přitom si myslím, ať mi všichni dají s tátou pokoj.“

Sylva mlčela.

Karel pokračoval:

„Já nejsem jako táta. Ten byl šéfredaktor deníku s nákladem přes sto tisíc. Oblíbený moderátor ve zprávách. V televizních pořadech se zjevoval každou chvíli. A rozhovory v rádiu. Kdejaká recepce se bez něj neobešla. Spousty známých na vyšších místech. Půl patra budovy vydavatelství měl jen pro sebe, pro své lidi a návštěvy. To byl táta. Já jsem redaktůrek oborového měsíčníku s osmitisícovým nákladem. Nemám ani vlastní kancelář. Ani psací stůl. Doma si dávám počítač na noční stolek u postele. Návštěvy přijímám po hospodách.“

Další chvilka ticha.

Bylo zřejmé, co se sourozencům začalo v myšlenkách promítat. Jakoby je setkání vrátilo o roky nazpátek. Oba se po střední škole vydali ve stopách otcovy proslulosti. Kráčeli po nich usilovně, ale bez nadšení. Karel vystudoval novinařinu odřeně, Sylva školu publicistiky ani nedokončila. Celý dosa-
vadní život litovala, že kdysi dala otci přečíst dětské básničky a pohádku o pejsku Puntíkovi. Otec nad tím zajásal, a budoucí osud Sylvy jako uzná-
vané redaktorky byl zpečetěný. Karel z protekce začínal ve velkém celostát-
ním deníku, postupně z důvodu malé snaživosti profesně klesal stále níž, až
se ocitl v oborovém měsíčníku. Máčkovic dětem nebylo pomoci. Předurče-
nému životu se těžko uniká. Zejména, když postrádají vůli uniknout.

Karel pokračoval, ani se na Sylvu nepodíval:

„Doslechl jsem se, že můj časopis budou rušit. Málo předplatitelů. Tak
nevím, kam se na jaře vrátím. Drahuš z toho šílí. Asi bude muset do práce.“

Karel znovu zašmátral po dece, vypadalo to, že by si potřeboval zapálit
cigaretu. Ale v kamrlíku, kde bude o silvestrovské noci spát Sylva jako host,
by to bylo bezohledné. Na viklavém stole stejně není popelník.

„Najdeš si nové místo, teď je tolik příležitostí,“ snažila se Sylva.

Ale sama cítila, že v jejích slovech příliš nadějného povzbuzování není.

„Ještě nevím, co budu dělat. Matka nepochybuje, že hravě přejdu do vel-
kých novin. Musel jsem jí vysvětlovat, že stroje jsou moje vášeň, aby se ne-
ptala, proč jsem skončil v měsíčníku o průmyslu.“

Karel se zvedl a dodal:

„Ale co o sobě vychvalujícího mám napsat do životopisu, to nevím. Asi
zase zdůrazním slavného otce. To pomáhá. Jako vždycky.“

Zdola se ozývalo volání Drahuše.

Drahuše je netrpělivá, vytahuje z lednice salámy, sýry a misky s poma-
zánkami, ve skřínkách jsou hromady pečiva. Nic, kromě velkého kastrolu
guláše, který včera uvařil Karel, není připraveno.

„Sylvičko, jen mi trochu pomoz s jednohubkami, a pak se můžeš jít bavit. Božínku, vždyť proto jsi přijela,“ vykřikuje Drahuše.

Kuchyňka na Karlově chalupě je pro velké oslavy malá. Původně to byla komůrka na dříví. Otec do ní nastěhoval pár kousků selského nábytku. Nábytek léty zašel, a bratr ho vylepšil tapetou s imitací dřeva. Tapety jsou už taky zašlé. Sylva při vstupu do kuchyně zakopla o prodlužovačku, zajišťující provoz lednice šoupnuté do výklenku ve zdi (dříve tam byly poličky s lidovou kameninou).

Nůž je tupý a prkénko maličké. Na okraji stolu čekají pomazánky, česneková, rybí, vaječná a křenová.

„Na tyhle přijdou ořechy, na tyhle kolečka mrkve,“ poučuje Drahuše.

Chlebíčky a jednohubky přibývají. Připravena je pouze první várka, aby zbyly talíře na guláš, Karel ho ohřívá na vařiči a plete se do cesty už trochu potácivě.

Drahuše vypráví o dětech. Zdenda chodí do druhé třídy. Je hrozně nadaný. Ještě se neví, jestli je nadaný více výtvarně nebo hudebně. Má doma několik hudebních nástrojů, klavír, kytaru, nějakou píšťalu (nebo co) ... nadaný je i jazykově, ale jeho učitelka angličtiny má nemožný přízvuk. Mohlo by ho to poznamenat na celý život. Karolínku si ve školce velice chválí, přednášela básničky na vánoční besídce, všichni byli dojati, jak to ten capart pěkně umí ... a tak dál, a tak dál.

Tohle Sylva zná od matky, a tak jen stěží udržuje pozornost. Raději dává pozor, aby si neuřízla prsty.

Poslední dobou se Sylva povídání o dětech vědomě vyhýbá. Kvůli k jejímu věku a bezdětnosti. Navíc Drahuše má stejný názor jako matka, v tom se obě shodují. *Máš nejvyšší čas pomýšlet na rodinu, Sylvi.* Jistě. Ale to by měla potomka s přítelem.

Jak by to asi vypadalo?

Dobrý den, paní Vomáčková. Seznamte se, prosím. Tohle je můj syn (Sylva ještě neví, jak se bude jmenovat), a tohle je můj přítel a otec mého syna. Takhle by to nemělo probíhat. Sylva touží po manželství a rodině. Ale Vladimír nechtěl ani manželku, ani děti.

Drahuše najednou mění téma a laškovně pomrkává:

„Jen počkej, až ho poznáš.“

„Koho?“

„Inženýra Brázdu, přece. Copak se ti máma nezmínila? Pozvali jsme ho na Silvestra jen kvůli tobě.“

„To jste neměli. Co když se mu nebudu líbit?“

„Prosím tě, k čemu ta skromnost, taková hezká holka ...“, vykřikuje Drahuše a běží do komory pro okurky. Vrací se a zároveň s chlebičky zdobí Brázdu chválou. V jejím hlase skřípe něco divného, co Sylva nedokáže rozluštit.

„Až uvidíš, jak tu chatu zvelebil, nedělá nic sám, na všechno si bere firmu, uvnitř jenom luxus, to bys koukala. A jezdí autem až k potoku, vyjednal si to na lesní správě, kdo tohle dokáže? Je tak osamělý, rozvedl se, jeho žena ho zklamala, byla herečka. Neměla nadání pro domácnost. Představ si, ten chudák Brázda celé víkendy sedí u potoka a pozoruje hladinu. Je to hrozně skličující.“

„Je rybář?“

Drahuše sjela Sylvu pohledem a krájí rohlíky.

„Žádný rybář – říkali jsme si s Karlem, že snad chce spáchat sebevraždu, takový citlivý člověk, to se hned tak nevidí.“

„Chce se utopit v tomhle mělkém potoce?“ diví se Sylva. „Vždyť by mu koukaly uši.“

Drahuše okázale obrací oči v sloup nad její necitelností. A chvály neberou konce. Brázda má všechno. Peníze, auto, chatu, luxus, titul, volný vjezd

k potoku, a ve štítě parohy. Chybí mu žena. Je pro Brázdu žena to první nebo to poslední? Dobrá otázka.

Chlebíčky jsou už skoro hotové, ale není je kam dát. V kuchyňce každý pohyb hrozí, že shodí na zem tácky s jednohubkami.

Odněkud hraje rádio.

Drahuše povídá a povídá. Tentokrát jde o zaměstnání. Drahuše je v domácnosti, ale uvažuje o nějakém úvazku, až Karolínka začne chodit do školy. Chtěla by něco intelektuálního. Karel pro ni nemá pochopení. Nabídl ji, aby vypomáhala v samoobsluze.

Sylva přikyvuje na všechno, co švagrová říká. Tak nechtěně kývla na konstatování, že s Karlem je to těžké. Jako by věděla o co jde. Povzdech *už to s Karlem nejde dál*, Sylvu překvapil a znejistěl.

Karel se ženil, když mu bylo dvacet šest. Drahuši bylo stejně. Na jejich svatbě Sylva nechtěně zaslechla otce, jak ve společnosti důvěrných přátel charakterizuje svou nastávající snachu. Smál se a říkal, že Drahuše *okouzluje naivitou a omračuje hloupostí*. Sylva věřila, že to tak nemyslel. Matka vedle něho připojila povzdech *ty bys našel vhodnější manželku pro klacka, který mluví o práci tak dlouho, až se unaví a musí si jít lehnout?* Tím ovšem myslela bratra Karla. Otec i matka drželi sklínky s vínem. To je snad omluvilo. Ale Sylva od začátku tušila, že takhle nějak to u Karla a Drahuše chodí.

Z kuchyně se pohoštění začalo nosit do velké světnice.

Ve světnici je krb, a proto se neříká „světnice“ nebo „obývací“, ale „krbovna“. Tak tedy krbovna je už připravena na mejdan. Karel přesunul dlouhý stůl k lavici u zdi, kolem stolu nastavěl všechny židle a sedačky, co se daly v chalupě posbírat. I ty zahradní. U krbu stojí křesla od televize, ta sama je v koutku decentně přikrytá, aby nepřitahovala pozornost. Přikrývka má odradit nespolečenské typy, aby místo veselí v kruhu přátel nepustily silvestrovský pořad. Před krbem je volný prostor, jemuž vévodí hifi věž. Bude se tančit. Ještě že na to Sylva pamatovala a přibalila do batohu střevíčky.

Sylva připravila ubrousky, do misek nasypala mandle, slané tyčky, a už se ke stolu žene Drahuše se sklenkami. Chlebíčky, jednohubky, silvestrovské dekorace jsou všude, kam se vejdou, a pod stropem v průvanu povlávají papírové řetězy. Za okny krbovny je stále ještě vidět sníh a břeh potoka, i když slunce zapadlo.

Na Sylvu padl zvláštní pocit lítosti.

Poslední den starého roku!

Nedalo jí to. Musí ven.

Oznámila švagrové, že se hned vrátí a vyběhla nahoru do kamrlíku obléknout bundu a kozačky. Zbytečně si mobil uložila do kapsy a sešla dolů. Všimla si, že v oknech zůstaly od Vánoc, možná předminulých, suché smrkové větvičky. Napadlo ji, že sežene čerstvé.

Sylva vyšla před chalupu.

V údolí se stmívá, jen zbytky růžové barvy se lesknou nahoře na vrcholcích stromů. Vzduch voní lesem a zimou, po kuchyni páchnoucí křenem a česnekem je to svěží a příjemné. Sylva se vydala proti proudu potoka dál od chalup. Našla padlý smrk, nalámala větvičky, a přidala k nim pár šípků, které si držely rudou barvu.

Za potokem na severní straně údolí se už slaví. V hloubi stromů se mezi chatami ozývá křik, a někdo se tam motá s lampionem v ruce. Ten svah je samý stín, studený a vlhký. Přesto se tam víc stavělo, možná proto, že les za potokem je houbařský. Les na jižní prosluněné straně, kde je Karlova chalupa, je samé kamení a náletové porosty.

Jedna věc Sylvě vrtá hlavou.

Proč byl na silvestrovskou oslavu pozván inženýr Brázda, oklamáný manželkou umělkyní. Opravdu jen kvůli Sylvě? Osadníci z obou břehů potoka se spolu nestýkali. Jak a proč to vzniklo, po tom nikdo nepátral. Možná proto, že břehy nespojoval pořádný mostek. Vždycky tu byla jen lávka ze

dvou klád, kluzká a hrbolatá. Nebylo nutné přecházet. Po obou březích vedou cesty do vesnice, z Máčkovic strany dokonce zpevněná asfaltka. Na slunečném mělkém břehu se chalupařilo, zahradničilo a hrál se volejbal. Na severním vysokém zarostlém břehu se chatařilo, shánělo dříví na táboráky, hrálo na kytary a tropily se skopičiny. Pozvání „zápotočáka“ na mejdan na Máčkovic stranu bylo zbytečné a nezvyklé. A odkud Drahuše vzala o tom člověku tolik informací?

Sylva se smrkovými a šípkovými větvičkami v náručí se blíží kolem plůtku zabořeného do sněhu k chalupě. Ta září osvětlenými okny a světýlky kolem dveří, jako všechny chalupy vzadu v údolí a nahoře ve stráni. Ještě je díky bílému sněhu u potoka znát cesta, ale za pár minut se údolí ponoří do temnoty.

Před chalupou halasí Karel a na někoho mává.

Přibíhá k němu velký černý pes a poskakuje kolem. Za psem přichází muž z restaurace. Ten, co se nesmál a vypadá jak z reklamy. Mluví s Karlem. Bratr Karel rozhazuje ruce, něco vykládá, vypadá to, že popisuje architekturu údolí. A že je co popisovat. Všechny chalupy jsou roubené a zachovalé. Blíž k potoku je jedna, která má ještě původní vyřezávaný štít. Máčkovic chalupa má podobný štít, ale už to není originál.

Karel přestal mávat rukama a ukazuje do dveří naší chalupy.

Sylvě se zastavilo srdce.

TENHLE je Brázda?

Sylvě se srdce hbitě rozbušilo a přichází akce. Rychle výraz - lehký úsměv. Pár frází na začátek *neviděli jsme se? Nevzpomínám si, pane inženýre. Vy jste ta slečna, co chtěla zahřát!* Tohle raději ne. Znovu *Máte krásného psa, pane inženýre Brázdo. Nekouše?* Tohle je dobré. Sylva je připravena.

Muž z reklamy se s Karlem loučí, volá na psa a odchází dál podle potoka do tmy. Sylva jeho odcházení sleduje nechápavě. Tohle není kandidát na sňatek inženýr Brázda?

Představitost už zase Sylvu obelhala.

Odkud se vzala myšlenka, že zrovna na Silvestra ji potká taková osudová náhoda?

5. KAPITOLA

Bílá bunda s kožešinkou se vrátila do skříně a sněhem obalené kozačky schnou dole v „lyžárně“. Sylva nahoře v kamrlíku vybaluje batoh, aby se převlékla na večer. Kdyby si o Silvestra vyšla s Vladimírem do společnosti jeho přátel, vyhrály by to třpytivé zavínovací šaty a vysoké podpatky, ale na chalupě ve společnosti sousedů vítězí přiléhavé džíny, pestrá bavlněná košile, teplý pletený kardigan a střevíce na nízkém podpatku. Dole v krbovně by mohlo být chladno, pokud se budou stále otevírat dveře na chodbu...

Batoh tajně skrývá luxusnější halenku, rozevlátou sukni a lodičky, kdyby se v noci tančilo. A kosmetickou tašku a malé zrcadlo. Řetízky na krk, parfém, tužku na oči a rtěnku. Matka Sylvu od dospívání nabádala, aby její líčení bylo střídme a nenápadné, *musíš, Sylvi, mezi lidmi vypadat, že jsi se takhle narodila...* Hřeben se těšil, jak si bude počínat při rozčesávání Sylvi-
ných světlých dlouhých vlasů.

Zrcátko, zrcátko, pověz, jsem dnes nejkrásnější?

Samozřejmě.

Uzná to inženýr Brázda?

Bude žasnout, princezno z akvizice!

Proč nemůže žasnout Vladimír? Pověz, zrcátko, kam se ztratil můj přítel?

Zrcadlo zarputile mlčí, a je za trest vráceno do kosmetické tašky.

Za okénkem kamrlíku je černo. Sylva se v něm zhlédla jako v zrcadle a otočila kolem dokola, jestli oblečení je bez chybičky. Zabalila batoh, uložila ho ke skříni, uklidila váleudu a na noc pod ní připravila papuče s bambulkami. Potom sestoupila po schůdcích z kamrlíku do kuchyně. Mobil svírala v dlani. To kdyby se stal zázrak v mobilní síti, a do údolí proniklo pár rádiových vln s naléhavým vzkazem od Vladimíra.

V chalupě panuje ticho a klid, nic nenapovídá, že za hodinu vypukne silvestrovský rej. Drahuše se připravuje v ložnici, a Karel někam zmizel.

V kuchyni se Sylva zastavila u bojleru a prověřila teplotu vody. Když se příliš často myjí ruce (což zřejmě při oslavě bude), voda rychle chladne. Z kuchyně zamířila do krbovny.

Krbovna vypadá nastrojeně a svátečně. Ještě zbývá vyzdobit okna smrkovými větvičkami, které Sylva natrhala u potoka. Sylva si vzpomněla na pár slov, která s bratrem prohodila, když ji po procházce pouštěl do dveří chalupy. Zeptala se, schválně nijak významně, s kým že to před chvílí u cesty rozprávěl. Že se jí líbil ten černý pes.

„Máme nového souseda?“ zalaškovala. „Znáš ho?“

„Neznám,“ prostoduše odpověděl Karel. „Byl to někdo cizí, jen procházel kolem chalup.“

Muž ze severské reklamy zůstal tajemným.

Okna se podobně jako okénko v kamrlíku mění v průzračná zrcadla, a Sylva v nich vidí jen sebe se zklamanou tváří. Při vzpomínce na neznámého severana si uvědomila, že od polévky ve vesnické restauraci nic nejedla. Z odpolední pronikavé vůně salámů a pomazánek se stále nemůže vzpamatovat.

Sylva zašla do kuchyně, uvařila si „bucláčkový“ čaj a odnesla ho ke křeslu u krbu. Krb je ještě studený a temný, ale to nevádí. K čaji si vzala dva šunkové chlebičky. Když dojídala, objevila se Drahuše s voláním, aby jí Sylva pomohla přichystat zákusky. Pekla je matka, samozřejmě, a byly to

druhy, které se v Máčkovic rodině na Silvestra pečou vždycky. Zejména maličké dortíky s čokoládovou polevou a piškotová roláda. Sylva odnesla prázdný bucláček od čaje do kuchyně a pomohla švagrové vybalit sladkosti na papírové tácky. Odnesla je na stůl do krbovny.

Oknem zahlédla, že ve vedlejší chalupě zhasla světla. A zhasínalo se v dalších chalupách. Ve sněhu se pomalu přibližuje mihotání baterek a veselý halas. Přicházejí první slavicí sousedé. Karel je na vítá na prahu. Až do krbovny se nese *hele, Máčkovic testík ... za bé ... za cé...* Tohle snad nemyslí vážně, napadlo Sylvu. I když - jeden někdy neví. Možná, že s tímhle prorazí alespoň do časopisu pro milovníky tajemek ...

Halas návštěvníků se přenesl do chodby.

Náhle se zjevuje Drahuše v příliš těsném svetříku (potřebovala by zhubnout), příliš těsných džínách (potřebovala by hodně zhubnout), příliš nalíčená (potřebovala by umýt obličej). Drahuše zachytila Sylvin polekaný pohled a trošku zrudla. Pro Sylvu byl zjev švagrové překvapením. Vlastně ji poprvé zastihla samostatnou a bez dohledu matky. Vyzývavý způsob líčení a oblékání by matka v rodinném kruhu nedovolila, a Sylva se s Drahuší setkávala jen při rodinných sešlostech.

Drahuše se až přehnaně srdečně vítá se sousedy.

První vstupuje do krbovny hranatý dlouhán v kožené vestě. Vesta má hluboké kapsy. Z jedné čouhá láhev vodky, z druhé cigarety.

Dlouhán v krbovně hlasitě zařve:

„Ať žije Silvestr!“

Potom kolem sebe rozsypává konfety. Na podlahu i sousedy, kteří přicházejí za ním. Sylva některé trochu poznává, ale jejich jména už zapomněla.

Od venkovních dveří se nese nový halas. Další hosté. Drahuše se s nimi objímá. Za chvíli je krbovna plná lidí.

Sylva poznává starší manžele, kteří se umístili na lavici do koutka. Usmívají se na ni, tak přistoupila blíž.

„Ty jsi se změnila, Sylvi,“ říká paní, „ani bych tě nepoznala.“

Copak Sylva už tak zestárla?

Pán na ni pomrkává.

„Vyrostla nám, kytička, do krásy. Jestlipak se na mne pamatuješ?“

Dychtivě se na ni dívají.

Sylva si nemůže uvědomit, ze které chalupy jsou. Jak se na ně dívá, připadají jako velmi známí. Ale jestli se někdo změnil za přispění věku, jsou to oni.

„Já jsem strejda Mýval!“ vykřikuje znenadání ten soused, a paní se dává do smíchu:

„My jsme přece Marvalovi! Když jsi byla malá, pouštěla sis u nás na jezírku kachničky.“

Strejda a teta Mývalovi, no ovšem! Sylva jako dítě komolila jejich příjmení a říkala jim tak. Jako dnes vidí otce, jak volá ze zápraží na matku (od míchačky nebo od cihel) *uvař kafe, Mývalovi jdou na návštěvu!* To zkomolené příjmení se zalíbilo a už jim zůstalo. Jednou přišla ze vsi poštovní doručovatelka a běhala od chalupy k chalupě s dopisem pro pana Marvala. Trvalo dlouho, než si někdo uvědomil o koho jde, a poslal ji ke správné schránce.

Krbovna se postupně plní. Sousedé se usazují, Karel shání další židle. Snesl i tu starou ze Sylvina kamrlíku. Někdo odhrnul přehoz a pustil televizi. Do krbovny se z obrazovky rozzářila barevná veselice, ale hluku je dost, tak není slyšet. Přesto se zábava v krbovně rozbíhá ztuha a rozpačitě.

V takovém množství lidí (Sylva jich napočítala ke čtyřiceti) jednohubky rychle ubývají. Za chvíli po nich zbyla jen rozházená párátka. Sylva pilně posbírala talíře a odnesla je do kuchyně. Drahůše tam pobíhá, co úzký prostor stačí, a Karel s vyjevenýma očima vykřikuje:

„Kde je guláš? Podávejte guláš!“

Guláš bublá na vařiči.

Prozradilo se, že Karel při lákání sousedů nabídl „přiveďte si koho chcete“ a velkomyslně naznačil, ať s sebou vezmou jen alkohol, jídla bude dost. Sousedé ho poslechli, přicházeli ověšeni lahvami různých druhů alkoholu a značek, a nikdo nepřinesl nic k zakousnutí. Navíc zřejmě dorazili hlavodí a očekávali večeři.

Drahuše rozlévá guláš do hlubokých talířů. Sylva je servíruje do krbovny. V zakouřeném prostředí se rychle prosazuje vůně majoránky a papriky.

Zatímco Drahuše vybírá ze šuplíku poslední lžice, bratr Karel krájí bochník.

Guláš zmizel rychleji než jednohubky.

Drahuše nervózně vyčítá Karlovi, že pozval příliš mnoho hostů. Karel vyčítá Drahuši, že se pořádně nedomluvili.

Do kuchyně strčila hlavu černovláska s baculatou tváří.

„Lidi, kdy se začne slavit? Chcete pomoct?“

Karel i Drahuše se mávnutím proutku proměnili na nadšené hostitele. Karel spěchá spustit hifi věž a Drahuše utíká bavit hosty.

Sylva si uvázala zástěrku a jde mýt talíře. Vedle dřezu si postavila skleničku červeného vína. Je přece Silvestra...

Po guláši roste hora nádobí do závratné výše a roztahuje se do všech koutů. Topná spirála v bojleru hřeje na nejvyšší výkon. Sylva bere talíř za talířem, noří ho do saponátem napěněného dřezu, a kapky vody cákají na podlahu.

Každou chvíli někdo nakoukne do kuchyně a požaduje kávu. Teta Mývalová chce instantní bez kofeinu a strejda Mýval pořádného turka s rumem. Sylva dává pozor, aby něco nepopletla. Káva jde na dračku, hlavně u přítomných sousedek. Za chvíli ťuká maličká naběračka o dno plechové krabice. Stejně se vyprázdnila i police s hrnků. Zůstaly po nich kolečka ve vrstvě dávno neuklizeného prachu.

Jako by to v rodině Máčkových bylo samozřejmostí, že Sylva zakotví v kuchyni jako Popelka. Do krbovny, kde byl ruch, hluk a jásot, pospíchala jen pro špinavé talíře a sklenice. Pokaždé si nabrala z jedné mističky burské oříšky, dokud nezjistila, že si někdo mističku popletl s popelníkem a oklepává do ní cigaretu.

Najednou Sylvě hlavou proběhla otázka, proč ještě nedorazil inženýr Brázda? Měl být přece zlatým hřebem silvestrovské veselice! Neměla na něho pomyslet. Zakřikla to. V okamžiku, kdy drhla připálený kastrol, vlasy jí padaly na vlhké čelo, kolem ní bylo plno páry a nepořádku, se otevřely dveře. Otvíraly se významně a pomalu, a do kuchyně nakoukl nový host. Drahuše ho postrkovala z chodby, ale bylo to marné, neměl šanci vstoupit, aniž by něco neshodil.

„Sylvičko, dovol představit inženýra Brázdu,“ švitoří Drahuše. „Richarda Brázdu. Našeho Říšu.“

Sylva rozpačitě utírá dlaň do zástěrky, aby mohla podat ruku.

Běžná společenská událost. Ale je tu něco osobního. Brázda bere Sylvinu ruku jemně do dlaně, skloní se a naznačí polibek. Sylva si v duchu usilovně zapřála, aby jí ruka nebyla cítit po saponátu. A když ano, alespoň chemická vůně citrónu by se hodila...

Drahuše se rozverně do Brázdy zavěšuje a láká ho do krbovny. Oba odcházejí, a Sylva stojí uprostřed špinavého nádobí.

Karel přináší další použité sklenice, páchnoucí vínem a kořalkou, a Sylvu nabádá, ať sebou hodí.

6. KAPITOLA

Po desáté hodině chalupa bouří oslavou.

Televize je v koutě zapomenuta, hifi věž ukazuje co umí, a jásavý řev se rozléhá z chalupy do celého údolí. Pivo, víno a ostatní alkohol tečou souběžně s potokem pod chalupou. Možná rychleji.

Karel si připíjí s každým, o koho v krbovně zavadí, a začíná se povážlivě potácet. Černovláska s baculatou tváří ho obdivně sleduje a směje se všemu, co zablábolí.

Před krbem se tančí, sice v tlačenci, ale s nadšením.

Sylva uklidila v kuchyni a uvařila si kávu z poslední dávky v krabici. S horkým hrnečkem v ruce se prodrala na místo, kde předtím seděli Mývalovi - ti se po kávě rozloučili a odešli. Není divu. Zábava je už příliš bujará a lahůdky zmizely. Matčiny zákusky už taky došly. Naštěstí v kuchyni zůstala pro Sylvu zapomenutá tatranka.

Krb plane, hifi věž se překonává, a všeobecné veselí je nakažlivé.

Brázda skotačí v chumlu tančících se švagrovou Drahuší.

Je zvláštní, že Drahuše se do Sylvina vkusu (co se týče nápadníků) střelila. Brázda je přesně ten typ muže, co se Sylvě líbí. Je trochu podobný Vladimírovi. Vlastně dost. Slovansky široká tvář, drobný nos, kulaté malé oči a světlé nakrátko ostříhané vlasy. Proti Vladimírovi má ale Richard Brázda v obličejí prohnaný výraz, působící trochu primitivně. Podle názoru bývalé kamarádky Táni, jestliže je Vladimír růžové domácí prasátko, pak Brázda je divoký vepřík z bahnitých roklí (*divné myšlenky, neměla jsem pít to víno*). Ale nízké čelo nevadí. Jak Brázdovi budou ubývat vlasy, přijde vysoké čelo intelektuála.

Brázda tančí s Drahuší a každou chvíli obrátí oči po Sylvě v koutě u okna. Leskne se v nich náklonnost nebo alkohol? Těžko říct. Drahuše se k němu vine víc než musí. Sylviny ženské instinkty šlapou na plný výkon.

Že by o byl Brázdu takový zájem? V tom případě, dáme si, bratře Karle, *Máčkův znalostní testík...* flirtuje tvoje žena za *á* - se strejdou Mývalem, za *bé* - s dlouhánem, který se právě pokouší pít ze dvou skleniček, aby si udělal v ústech mix, za *cé* - s inženýrem Brázdou, za *dé* - se zpěvákem, výskajícím z hifi věže? *Cé* je správně!

Sylva po chvíli dopila kávu, snědla tatrunku a vracela se s prázdným hrnečkem přes chodbu do kuchyně. Ve sporém osvětlení vzadu u dveří do komory stojí bratr Karel s černovlasou baculkou, a tiše a naléhavě spolu hovoří.

Sylva mizí v kuchyni.

Z posledních zbytků v lednici se pokouší připravit pohoštění, je trapné dívat se na prázdné stoly. Prázdné zrovna ne, sklenice a popelníky zabírají spoustu místa, a ještě je dost slaných tyčinek. Ale Sylva nechtěla, aby se v novém roce po chalupách vyprávělo, že Máčkovi si pozvali hosty a nechali je o hladu. Matka se nesmí dozvědět, že Drahuše hostitelskou roli nezvládla. Teta Mývalová mlčet nebude .

Dveře z chodby do kuchyně se tiše otevírají.

Objevuje se Brázda.

„Neruším?“ říká naléhavě. Jeho zní příjemně. „Rád bych, kdybyste si se mnou zatančila. Souhlasíte, Sylvo?“

Sylva pomalu oplachuje ruce a odkládá zástěrku. Nechce vypadat nedočkavě. Zpříma vychází z kuchyně a Brázda galantně drží dveře.

Sylva odtančila s inženýrem Brázdou jen pár tanečních kousků a je v pasti. Než odcházela s prázdným hrnečkem od kávy do kuchyně, hifi věž bujaře nabízela něco rozeřvaného v závratném rytmu. Ale když s Brázdou vstoupili do krbovny, vítala je pomalá romantická melodie. Někdo zhasnul silné elektrické světlo, svítí jen široká lampa mezi okny a plameny v krbu. Temné prostředí plné pohybujících se stínů, vhodné pro zamilované.

Brázdovo náručí je pevné a jako stvořené pro Sylvinu postavu. Je tak podobný Vladimírovi, vlastně ne, je hezčí než Vladimír. Ach, Richarde Brázdo! Kdo je to Vladimír?

Sylva si nikdy neuměla přestavit, jak mámová může být hudba. Teď to ví. Hifi věž hraje známou tklivou píseň, a Sylva se rozplývá a tančí. To by do sebe nikdy neřekla, Vladimír se tanci vyhýbal, a na taneční hodiny dávno zapoměla. Nenápadně a jemně, jako z únavy, pokládá hlavu na Richardovo rameno. On se dotýká rty světlých vlasů. Začíná to dobře.

Hlavou se honí myšlenky. Sylva Brázdová? To zní dobře. Paní inženýrová Brázdová? Výborně. Ovšem naše děti nesmí mít ve jménu písmeno „r“. Richard Brázda je hrozné spojení. Stejně jako Petr Brázda, nebo Romanka Brázdová. To nikdy. Naše děti se budou jmenovat ... zatím není nutné se tím zabývat. Času dost. A už žádné přátelství, žádný vztah, žádný svazek „na hromádce“, jak by řekla matka. Jednou Sylvě chladně vyčetla, že žije jako konkubína. Naštěstí se Sylva až později dozvěděla, co to znamená, a už se jí nechtělo na matku zlobit. Chci být tvou paní, Richarde Brázdo! Svazek na věky. Dokud nás smrt nerozdělí. V dobrém i zlém.

„Sylvóóó!“ ječí do ucha bratr. „Kam jsi dala okurky?“

7. KAPITOLA

Drahuše našla v komoře vepřové konzervy a dělá z nich pomazánku. Poslední bochník chleba i s okoralou patkou je rozkrájený na prkénku.

„Pomůžeš mi, Sylvi?“ říká chladně. „Sama bych to nezvládla, to víš.“

„Samozřejmě. Když potřebuješ pomoct...“

„Jak se bavíš s Brázdou?“ ptá se Drahuše. Zní to jako když skřípají vlaková kola.

„Příjemný společník, líbí se mi,“ odpověděla Sylva po pravdě.

„No, vida,“ povídá Drahuše, „máme báječného Silvestra. Hlavně, že se dobře bavíš.“

Hlas švagrové připomíná vřískot vlakových kol při zatáhnutí záchranné brzdy.

„Ano, bavím se dobře, Drahuško. Báječný Silvestr.“

Sylvu zamrzelo, že tanec v Richardově náručí skončil kvůli jednohubkám. Nedává rozmrzelost znát, ale Drahuše to jistě tuší. Nesnaží se ji udobřit. Spíše se tváří, jako by ji Sylva zraňovala. Mlčely obě. Hned jak bylo hotovo, Sylva odnášela talíře s chudičkými vepřovými jednohubkami zdobenými nakrájenými měsíčky cibule do bouřící krbovny.

Karel s černovláskou už zase postávají na chodbě u venkovních dveří. Karel se zaškaredil, když uviděl Sylvu před kuchyní, bere černovlásku za rameno a vycházejí ven do tmy.

V krbovně Richard chytá Sylvu se slovy „už vás nepustím...“. Chce si povídat, ale v krbovně to vře. Blíží se jedenáctá hodina. Nejvíc oslavuje dlouhán v kožené vestě. Konfety jsou špinavé a podupané na zemi, ale hlasivky mu pořád ještě slouží.

Přestože je hodně halasu, potáčení a křepčení, hosté nějak prořídli.

Před krbem se objevila Drahuše. S nečitelným výrazem se věnuje křepčícím hostům a vrhá po Sylvě nepřátelské pohledy. Nebo se to jen zdá?

„Tady není klid,“ šeptl Richard a dívá se na Drahuši. „Pojďme do kuchyně.“

Dobrý nápad.

V kuchyni jsou čisté skleničky a víno. Sylva nalévá, oba stojí opření o selský nábytek a klábosí. O všem a o ničem. Sylva se záměrně vyhýbá důvěrnějším tématům. Ostatně na Richardův plat se může zeptat později. Peníze jsou pro manželství důležité.

Zasmála se nad tou myšlenkou.

„Čemu se smějete?“ zajímá se Richard.

Sylva odmítavě vrtí hlavou a směje se dál. Richard zvědavě naléhá, a tak to musí nějak zamluvit.

„Slyšela jsem o vás, že často sedáváte u potoka.“

„To ano,“ říká překvapeně Richard. „jak to víte?“

„Drahuše se zmínila.“

Richard se rovněž zasmál, až se víno ve sklence zaperlilo.

„V létě jsem chodil na jedno místo, odkud je výhled na váš břeh.“

„To jste asi vyhlížel nějakou hezkou dívku,“ zkouší to Sylva.

Ted' by měl následovat kompliment, něco jako *tu nejhezčí mám vedle sebe*, nebo něco podobného. Richard odpověděl:

„Ne, to ne. I když na VAŠEM břehu jsou JENOM hezké dívky.“

Kompliment se povedl!

Richard pokračuje:

„Chodil jsem tam rozmýšlet jednu věc ... kdyby ty dvě chalupy u lesa obětovaly zahrádky, mohlo by se tam zřídit parkoviště. Na váš břeh je lepší příjezd. No, a my z NAŠÍ strany bychom postavili opravdový mostek. Koupil jsem kus lesa, nechal bych ho prokácet a parcelovat na chaty. Trochu bychom to tu zalidnili, aby bylo víc zábavy, co říkáte?“

Zrušit chalupářskou poezii údolí? To bylo nečekané.

Sylva se zmohla jen na:

„To je zajímavý projekt!“

„Líbí se vám? Jestli chcete, můžeme se projít, a já vám vysvětlím, jak si to tady v budoucnu představuju. Nebe je jasné, je docela vidět. Půjdete? Uvnitř je tolik křiku a nedá se tu dýchat.“

Sylva se šla nahoru do kamrlíku obléknout. Mobil, k nepotřebě tichý, dala do kapsy bílé bundy.

Vyšli z chalupy.

Richard Brázda měl pravdu.

Venku je mrazivo, ale příjemně. Nebe nad údolím je plné hvězd. Lesy stojí podle potoka jako temné hradby a občas v nich zablikají poskakující světýlka baterek. Slaví se všude.

Okna Máčkovic chalupy vrhají hranatá světla na sníh, a zevnitř se ozývá hlasitá hudba. Stranou, pod stříškou u dřevníku, splývají v temném koutě dvě postavy. Sylva zaslechla šepot. Ty postavy jsou Karel a černovláska.

Sylva ve tmě příliš nevnímala, kam ji inženýr Brázda vede. Ani nepostřehla, že se ocitli u jednoduché lávky na protější břeh potoka. Brázda varuje:

„Dřevo trochu klouže, musíte opatrně. Přidržím vás.“

Brázda ji chytil na loket.

„Kam chcete jít?“ vzpamatovala se Sylva.

Brázda si ji přitáhl blíž a naléhavě řekl:

„Schováme se před lidmi ke mně. Do chaty. Budeme si hezky povídat. Třeba až do rána. Jste tak krásná a milá. Bude se vám to líbit. Pozor, ať nespadnete.“

Dostali se skoro doprostřed potoka, dole tiše zurčí voda plynoucí pod ledem. Sylva pocítila, že jí pod kozačkami ujíždí námraza na ošlapaných kmenech. A po zádech se Brázdovy dlaně rozjíždějí i tam, kam by nemusely.

Snažila se ze sevření vymanit. Chybělo málo, a Brázda ji mohl popadnout a přenést na druhou stranu potoka. Nestačila by ani zaprotestovat. Ale Sylva se k protestu odhodlala. Začala trhavě vysvětlovat, že to s ní nejde tak rychle, že nejdříve potřebuje souzvuk duší, to snad pan inženýr pochopí, i když je rozvedený. Sylva je přece také bez partnera. To neznamena, že spolu stráví celou noc o samotě, vždyť se poznali teprve dnes večer.

Brázdu její odmítání rozběsnilo, a nebylo to jen vínem. Jak říkala Drahuše nad pomazánkami v kuchyni, *inženýr Brázda má všechno, umí si to zařídit, vždycky dostane co chce*. Sylva se mohla vzdát, mohla si říct, že pro

jedno milování s cizím mužským se svět nezblázní, a prostě těch pár opatrných kroků přes lávku udělat. Za lávkou skončit v jeho chatě a do rána dělat panu inženýrovi milostnou společnost. Ale podlehnout mužskému naléhání bez lásky Sylva nikdy neměla v povaze. Dřív, než ji mohl ještě pevněji uchopit a vztekle odvléct přes lávku do tmy na protějším břehu, praštila Brázdu do hrudníku, vyrvala se z jeho náruče, až málem spadla do potoka, a běžela z lávky k Máčkovic chalupě. Do bezpečí. Do bezpečí dalších opilců.

Brázda za ní začal ze tmy řvát:

„Tak si táhni, ty krávo! Krávo blbá!“

Už nemá příjemný, lahodný hlas ohleduplného svůdce.

Sylva vyděšeně vletěla do chodby a zabouchla za sebou venkovní dveře. Opřela se o ně zády a snažila se vydýchat. Vlasy má rozcuchané a klepe se v šoku. Pochopila, co je Richard Brázda za člověka, a jak je dobře, že mu z náruče utekla.

V málo osvětlené studené chodbě stojí proti ní jako balvan bratr Karel. Drží se zdi, takže se nekymácí. V očích mu hoří rozhodnutí. V prstech mu hoří cigareta. Říká chladně:

„Chci, abys byla z rodiny první, komu to řeknu. Chci se dát s Drahuší rozvést.“

Sylva se klepe dál a mlčí. Potom se zeptá:

„Karle, ty jsi začal zase kouřit?“

„Proč ne? Chceš cigáro?“

Karel nabídl otevřenou krabičku:

„Vezmi si jednu, poslušná Sylvo. Nebo dvě.“

Sylva bezmyšlenkovitě vytáhla z krabičky cigaretu. A dodala:

„Přestala jsem kouřit po škole.“

„Tak zase začni. Neříkej to matce.“

Sylva cigaretu chvíli obracela v prstech, pak ji schovala do kapsy bílé bundy k mobilu. Karel jí do té kapsy zasunul ještě maličké zápalky.

„To máš na potom. Aby sis mohla zapálit, až se ti bude chtít.“

Sylva se zeptala, nesměle a tiše:

„To s tím rozvodem jsi myslel vážně?“

Karel zavrtěl hlavou.

„Mám ty ženský po krk. Po krk!“

„Ale jsou tu dvě děti!“

„No, a co? Však ona se třese na to, aby byla samoživitelka. Aby to mohla táhnout s tím troubou Brázdou od naproti. Aby se mu pověsila na krk jako balvan, jako se pověsila mně. Víš, proč tě pozvala na tuhle oslavu? Aby si ověřila, že trouba Brázda má oči jen pro ni, a nenechá se odlákat jinou sukni.“

„To není možné! Jak tohle můžeš říkat?“

„Jak to můžu říkat? Všichni to vědí! Například ti chlapi, co řvou a zpíjejí se v krbovně. Všichni jen zlomyslně čekají, jak to s námi dopadne. No, vlastně, měl bych se podívat po šampaňském. Už je půl dvanáctý.“

Dveře do krbovny se pootevřely, vykoukla rozdováděná zrzka.

„Karle, nevíš, kde je Dráža? Říkala, že se jde utopit do potoka, ale ještě se nevrátila.“

„Kamže to šla?“

Karel se vzpamatoval podivuhodně rychle.

V ten moment domovní dveře vletěly do chodby tak mocně, že skoro připlácly Sylvu na zeď. Do chodby vkrácel silvestrovský rozjařenec, nad hlavou nafouknuté barevné balónky (jeden mu uletěl na klenutý strop) a zajásal:

„Ať žije Nový rok!“

Ten, co se tlačil do dveří za ním, nesouhlasil:

„Ještě zbejvaj minuty, vole. Pojd'te se všichni podívat k potoku! Drahuše se topí. Frajeři odnaproti jí z druhého břehu fanděj.“

Balonkář protestoval.

„V potoce se nemůžeš utopit. Je to mělká bystřina.“

„Můžeš, vole! Když uprostřed proudu zajedeš pod ledovou krustu s hlavou napřed.“

Karel je rozrazil a letěl do dveří jako střela. Dupnul na práh tak vztekle, až to zadunělo chodbou. Noví příchozí se s vlajícími balónky hnali z chalupy za ním. Zrzka se prozíravě stáhla do krbovny.

Sylva také vyšla ven, ale nezamířila k potoku. Tam je živo, u lávky se míhají baterky, zní rozčilený křik a šplouchá voda. Sylva se vydala sněhovou závějí podle plotu, a skoro do někoho vrazila.

Byla to teta Mývalová. Čekala tady, až za pár minut začne ohňostroj.

„Jak je, Sylvi?“ ptá se měkce. „Karel zase řádí?“

Sylva i ve tmě tuší, že se chalupářka usmívá.

„On to dělá vždycky, když se napije,“ pokračuje teta Mývalová. „Běhá po baráku a vyhrožuje rozvodem.“

A hned dodává:

„On to tak nemyslí.“

V Máčkovic chalupě někdo otevírá okno. Do sněhu pod oknem prší bílé prskavky, v televizi hrají hymnu. Odpovídá jí šílený řev.

Od potoka míří k chalupě hlouček záchránců. Vepředu vlečou někoho, kdo vypadá jako Drahuše. Někdo tam hlasitě mluví o rumu a horké sprše.

„Ano, jistě. Šťastný a veselý,“ vykoktala Sylva.

Teta ji chytila za rukáv a naléhavě řekla:

„Poslouchej, Sylvi, kdyby Karel moc řádil, přijď si lehnout k nám. Usteme ti dole na kanapi. Když bude zhasnuto, zaťukej na okno.“

Sylva se vymanila z její ruky a poděkovala za nabídnutou pomoc. Jistě přijde, kdyby bylo zapotřebí.

V chalupě hymna dozněla, řev utichl.

Někde za kopcem kostelní zvon odbíjí půlnoc.

Nad údolím se rozprskal ohňostroj. Takový chalupářský, tichý, pár prskajících barevných rachejtlí a jedna pořádná raketa, co se nad potokem rozprskla do vějíře. Na obou březích pobíhají světla, nastal čas novoročních poříbků. Sylva setrvala ve sněhu u plotu, dokud líbací čas nepřešel. Teta Mývalová odešla do tmy.

Najednou je v údolí ticho.

Z Máčkovic chalupy se jedna po druhé vytrácejí temné postavy. Půlnoc minula, je čas jít na kutě. Až se vyspí, pojedou domů.

Sylva by nejraději zůstala venku do rána, nechtělo se jí chodit mezi lidi. Kdyby mohla, vyrazila by za hlasem novoročního zvonu někam daleko – hodně daleko. Ale měla s sebou jen mobil. Doklady schovávala taška v kamrlíku...

Jeden opilec z Máčkovic oslavy o ní ve tmě nevěděl, dopotácel se nebezpečně blízko, a s hekavým kvílením zvracel na sněh. Nejspíš neměl pít šampaňské víno na vepřové jednohubky s cibulí.

Sylva před ním utekla do chalupy.

Chodba je osvětlená a prázdná. V krbovně se také svítí, ale je tam nedýchatelno. Pod stropem se převaluje šedavá mlha dýmu z cigaret. Hifi věž mlčí. Zeleně bliká, zapomněli ji vypnout.

Uprostřed krbovny spí soused na stole, obklopený nedopitými sklenicemi. Matná vzpomínka - opravoval Máčkovým před lety střešní krytinu. Hlavu má položenou na složených loktech a trochu chrápe. Chvilí trvá, než ho Sylva probudí, i když s ním třese ze všech sil. Spáček se jí snaží s brumláním odehnat, ale nakonec podléhá, a probouzí se. Sylva ho opatrně vede na chodbu k venkovním dveřím. Soused se u dveří zastaví, upře na Sylvu plovoucí oči, zamumlá *...ty nejseš moje stará....* a škobrtá přes práh do sněhu. Na čerstvém vzduchu mu to jde, poměrně zpříma se ztrácí ve tmě. Sylva se vrátila do krbovny. Měla pocit, jako když sousedovo pochrupování stále slyší, ale zřejmě to byly jen halucinace z přílišného napětí.

V kuchyni je dopuštění. Pro špinavé talíře, hrnky na kávu a sklenice od vína není kam co položit. Skoro ani projít. Sylva se protáhla mezi nádobím ke schůdkům do kamrlíku, chtěla se převléknout.

Otevřenými dveřmi vidí do bývalé ložnice rodičů.

Drahuše s mokkými vlasy a obličejem zkřiveným k nepoznání se na váleňdě choulí do pokrývek a polštářů, Karel přechází kolem váleňdy sem a tam, rozčilený k nepřičetnosti.

Drahuše častuje manžela zlostnými slovy:

„Ty sis tu holku pozval! Já vím, proč je celá tahle maškaráda se Silvestrem! Abys moh bejt s Lucinkou! Viděla jsem vás, celej večer jsi visel jenom na ní!“

Karel zabušil pěstí do selského nábytku.

„Já, jo? Mně by Silvestr moh bejt ukradenej! Tys to navlíkla, abys mohla trdlovat celej večer s tím pitomcem Brázdou! Jo, ten Brázda - místo tebe skočil po Sylvě, a ty hned lezeš do potoka ze samý nešťastný lásky. To je láska, teda! A mě vyčítáš Lucku. Podívej se na sebe, ty zamilovaná!“

Sylva popošla blíž k otevřeným dveřím.

Hádka pokračuje. Došlo na všechno. I na minulost.

Karel běsní:

„Chtěl jsem cestovat, ale vyfasoval jsem tuhle ženskou. Co teď mám? Jenom tebe a dva fakany!“

„A co já?“ Drahuše vzlyká vztekem a pláčem. „Podívej se na Sylvu, ta si žije! Dělá v televizi, nosí se jak královna, a já jen uklízím, peru a stárnu!“

Sylva stojí dveřích a v bílé bundě jí začíná být horko.

Chabě se ozvala:

„Poslyšte vy dva, uklidněte se, přece není tak zle...“

To neměla dělat.

Rozhádání manželé se nečekaně spojili, jako dvě velké vlny v jednu obrovskou, a udeřili do ní.

„Za všechno můžeš ty, naše hodná Sylvičko,“ zasyčela švagrová. „Tvoje matka tě pořád vychvaluje, koukej Drahuško, kam to naše Sylvi dotáhla! Je nám stejně let, tak co se na mě vyvyšuješ?“

„Uklidni se, Drahuško, já přece za nic nemůžu ...“

„Já se mám uklidnit? Ty se uklidni! Myslíš, že nás tahle oslava baví? Děláme to jen kvůli tobě, aby ses rozptýlila. Matka si to přála. Aby se princezna rozptýlila! Nám je televize milejší, než tenhle bordel. A co peněz to stálo. Vid', Karle?“

„Jo. Nezlob se, Sylvo, to se opravdu nedá vydržet. Uteče ti mužskej, a celá rodina z toho blázní.“

Drahuše za tohle prohlášení odměnila Karla trochu pokřiveným úsměvem, a trhavými pohyby si laškovně odhrnula mokré vlasy z čela.

Sylva couvala zpátky do kuchyně. Zůstala tam mezi špinavým nádobím tiše stát, a nevěděla, co si počít.

Manželé najednou ztichli.

Sylva dostala nápad. Prošla kuchyní a chodbou k venkovním dveřím, z háčku na zdi vzala baterku a přetáhla si kapuci přes hlavu.

8. KAPITOLA

Lesní cesta končí na planině v polích. Sníh prosvětluje okolí, nebe je jasné, ale blíž k obzoru přibývají stíny mraků. Sylva si oddechla. Když procházela údolím podle potoka, trásly se jí nohy. Byla vyděšená z manželské scény v ložnici rodičů. Co se to kolem ní děje?

Ze sněhové pláně vyrostla stříška altánku. Místo, po kterém Sylva podvědomě toužila. Tady bude mít mobil svůj signál...

Když Sylva procházela temným lesem kolem potoka, ozývaly se zvuky vrcholících silvestrovských oslav z údolí od Hrázky a z druhé strany od nového hotelu. Teď, když se dostala nahoru do polí, oslavy ustaly, světla zhasla.

Baterka zakroužila mezi prkna altánku. Aby uvnitř neležel zapomenutý opilec. Nikdo tu není. Sylva položila rukavice na lavičku, posadila se na ně, aby neprochladla, a z kapes bílé bundy vytáhla mobil, cigaretu a maličké zápalky. Pochválila bratra Karla za oba dárečky. To je všechno, co zrovna teď doopravdy potřebuje.

V altánku zasvítí plamínek zápalky, Sylva si zapálila cigaretu. Jakoby o ten malý bílý tabákový kousíček povyrostla. Zvedla hlavu, napřímila se, a nohy se přestaly třást. Dým se lehounce zavlnil pod altánovou střechu.

Zvolna míjí první hodina nového roku. Teď už je pozdě na bilancování - začíná jiný čas přicházejících událostí.

Sylva přimhouřila oči v cigaretovém dýmu a volnou rukou pozvedla mobil. Signál nezklamal. Na displeji naskakují esemesky. Přátelé z televize, stálí klienti, známí odevšad... Šťastný nový rok! Potěšující, kolik jich je.

Žádná od Vladimíra.

Sylva si dobře pamatuje, jak to Vladimír řekl, když se před domem v malostranské ulici viděli naposledy. Řekl, že čas ke smíření uplyne poslední minutou starého roku. Poslední minuta je pryč, láska skončila. Copak Vladimír má raději zisk z pronájmu jejího bytu, než Sylvu samotnou? Tak snadno se vzdal její přítomnosti? Potřeboval její poslušnost víc, než její lásku? Kdo na to odpoví?

Sylva si vzpomněla na jedno pozvání na večeři. Bylo to letos v říjnu? Nebo už v září? Večeře v restauraci pro střední třídu, nepříliš nóbl, ale zase ne obyčejná hospoda. Taková, co by ji do drahé reklamy nedali, ale Vladimírovi stačilo ke štěstí, že její okna zářila do výstavní pražské ulice.

„Promluvíme si vážně,“ začal tehdy Vladimír.

Od těch slov se na Sylvu nepodíval přímo.

Vrchní, který měl podle jeho představ plout nad hosty jako stín, procházel kolem jejich stolu neohrabaně a vrážel do židle.

„Musíme si promluvit,“ opakoval Vladimír. „Pamatuješ se, Sylvinko, co jsme si ujednali, když jsme se seznámili?“

„Jen matně,“ žertovala Sylva a došlo jí, že bude následovat nabídka k sňatku. Co jiného? Čtyři roky známosti! Roky společných dovolených, víkendů v malostranském bytěčku (tedy kromě četných Vladimírových sportovních výjezdů), roky různých akcí s přáteli, a taky trochu kultury...

Kde bude zásnubní prsten? V moučníku, nebo pod talířem?

„Nás vztah je pevný jen do té doby, dokud budeme správně spolupracovat.“

„Správně co?“

„Přestaň, Sylvo. To je to, o čem mluvím. Někdy si nerozumíme. Rád bych, abychom se víc sjednotili.“

Sylvu napadlo, že ji v tomto okamžiku (tedy v okamžiku převzetí zásnubního prstenu) bude někdo tajně fotit. Na památku. Usmívala se, ale ne moc, aby na fotce vypadalo hezky. *Vidíte, vnoučkové, na tomhle obrázku požádal váš dědeček vaši babičku o ruku...*

„Pevně říkám, že s tebou zůstanu. Navěky,“ zažertovala, aby budoucímu snoubenci dodala odvalu.

Ale Vladimír se na ni stále ani nepodíval.

„Přál bych si, abys se mnou dokončila školu. Naši mi sehnali zajímavé studium, kde bych získal titul. Když přivedu dalšího studenta, budu mít výraznou slevu.“

Nedá se říct, že pro Sylvu byla tahle večere zklamáním. Vladimír byl prostě takový. Nepotřeboval snoubenku, natož manželku. Potřeboval konkubínu na úrovni. S titulem. Se slevou. Sylva přislíbila. Ale nakonec to nějak nevyšlo. Ani ten prsten se nekonal.

Sylva dokouřila cigaretu. Nebyla to matka, kdo chtěl, aby s kouřením přestala. Požadoval to Vladimír. Na jeho společenskou úroveň se cigarety nehodily. Tedy na jeho nedosažitelnou společenskou úroveň. Ale v téhle chvíli, v polích a v altánu, najednou všechno, čím si Sylvu upravoval podle svých přání, ztratilo smysl.

Sbohem, Vladimíre.

Sylva se dívá do tiché noční krajiny. Mraky zmizely a svítí hvězdy. Dlouho neviděla tolik hvězd přes celé nebe.

Od hotelu vzlétla raketa. Osamocená, asi poslední zapomenutá. Rozzářila se na nebi jako bílá astra a visela mezi hvězdami nekonečně dlouho. Jakoby tam patřila.

Splň mi přání, zatoužila Sylva, splň mi přání, ty silvestrovská hvězdičko – pošli mi někoho normálního. Někoho, s kým bych mohla zůstat do konce života, a kdo by neužíval slova jako vztah nebo spolupráce. Chci být taky normální. Splň mi to přání.

Prskající astra najednou zhasla, a zase bylo ticho.

Sylvě se v hlavě rozsvítilo. Nejsem holčička, pouštějící kachničky po jezírku na Mývalovic skalce. Nejsem přítelkyně z televizní společnosti. Nejsem popelka na krájení jednohubek.

Tady se začne. Nemůže se spoléhat, že za ni hvězda všechno zařídí! Škoda, že s sebou nemá zápisník, aby si mohla poznamenat jednotlivá rozhodnutí. Nevadí. Bude si je pamatovat.

Za prvé. Odejde z televize. Matka už nebude moci říkat *naše Sylvi pracuje v médiích*, a možná se bude hněvat. Nevadí. Rozsvícené světlo v Sylvině hlavě připomnělo, že profesorka Hájková nedávno na chodbě prohodila, že její kamarádka půjde do důchodu a hledá za sebe náhradu do prodejny pragensií u Karlova mostu. Sylva tam chodívala obdivovat dárkové publikace a reprodukce pražských zákoutí. Tu prodejnu milovala, vůni dřevěných pastelek, pult přeplněný tužkami, a notýsky z ručního papíru. Ted'

pochopila, proč se paní profesorka před ní zmínila. Nejspíš tušila, že rušný svět mediální inzerce pro tichou a neprůbojnou Sylvu není ten nejlepší výběr pro životní cestu. Přestože po otci získala mediálně dokonalý původ.

Za druhé. Vyhází z bytu všechno, co přitáhl Vladimír. Bude mít doma jen svoje krámy, ať jsou jakékoli. Třeba i nízkého společenského postavení, jako třeba levná lopatka na smetí z tržnice.

Za třetí. Dávej pozor, Karle, *Máčkův znalostní testík*: co Sylva udělá, až se vrátí do chalupy: za á - uvaří ti kafe, za bé - omluví se Drahušce, že jí svedla Brázdu, za cé - polituje tě, a za dé - řekne: *dělejte si co chcete, ale mně do toho netahejte.*“ Dé je správně!

A za čtvrté. Sylva bere mobil do obou dlaní. Displej se na ni zvědavě dívá. Čeká, že bude hledat Vladimírovo číslo. Uhodl to dobře. Vladimírovo číslo pod střechou altánu magicky svítí. Sylva dává povel VYMAZAT. Mobil se nevěřicně ptá, jestli to myslí vážně. Jistě. ANO.

Vladimír zmizel z telefonního seznamu a z jejího života.

Někdo moudrý by poznamenal - to je toho! Bývalou vzpomínku překryly nové události. Je to možné. Ale na tom už nezáleží. Sylva vypíná mobil. Stejně je baterie na doraz. Mobil provedl operaci z posledních sil.

Operace se zdařila, Vladimír zemřel.

9. KAPITOLA

S elánem a radostně se novoroční poutnice vrací zpátky do údolí k chalupám. Jenom si během sprádání životních plánů nevšimla, že hvězdy pohasly, stíny mračen zaplavily oblohu a zvedl se ostrý vítr. Když si před chvílí v altánku navlékala rukavice, v polích jenom poletoval sníh. Potom na kraji lesa už hustě sněžilo.

Radostný elán se rozplynul v hroživé černé noci. Sylva pádila lesní cestou dolů mezi chalupy jako šílená. Světlo baterky zkomíralo, a jak se na kopci při velkém úklidu citů uvolnila, vyplnila jí uvolněný prostor v myšlenkách po Vladimírovi bujná fantazie. Předhodila údolí plné vrahů, strašidel, zubatých zvířat a opilých stavitelů parkovišť. Naštěstí nic z toho na pospíchající osamělou mladou ženu z lesních temnot nevyrazilo, tak se Sylva bez úrazu dostala až k Máčkovic dveřím.

Na chodbě nikdo není. Ticho je v celé chalupě. Sylva shodila sněhem obalenou bundu a odnesla ji do „lyžárny“ oschnout. V krbovně to vypadá jako po obrovském mejdanu v podřadné hospodě. Krb dohořel. Na podlaze se povalují špinavé konfety, střepy a rozšlapané vánoční ozdoby.

V koupelně Sylva překvapila černovlásku Lucku. Je bledá, zelená, a rozzechvělýma rukama se drží umyvadla.

„Je vám špatně?“ zeptala se Sylva.

Lucka odpovídá, že asi bude zvracet. Neměla tolik pít.

Ještě včera ráno by Sylva vyčkávala, až jí někdo napoví, jak by si s Luckou měla poradit. Ale po altánkovém životním úklidu přichází rozhodnutí tak snadno...

„Bydlíte tady někde poblíž?“

Lucka zavrtěla hlavou.

„Až ve vesnici?“

Lucka přikývla.

„Co kdybyste u nás zůstala na noc? Prospíte se, a ráno se budete cítit líp.“

Lucinka se pustila umyvadla a chytila se nabízeného ramene. Sylva jí pomohla po schodech do kamrlíku a uložila ji na válendu pod lyžařskou deku. Dívka zabořila obličej do polštáře a okamžitě usíná. Ani jí nevadí, že je v cizí posteli. V kamrlíku se ochladilo, komín od vyhaslého krbu nehřeje, a severní okénko propouští mrazivý van větru. Sylva co nejvíc zatáhla a utěsnila záclonky. Snad to pomůže.

Na viklavý stolek postavila batoh, složila do něj oblečení a potřeby. Spacák nechala stranou. Nezapomněla se sehnout pro bačkůrky s bambulkami pod válečku. Ještě složit cestovní tašku.

Ve skříni chudých rolníků našla starý matčin kožich. Natáhla ho přes lyžařskou deku na spící Lucinku. Aby jí nebyla zima. Potom si ještě ze skříně vzala deky, co se nosily za dětských let v létě k potoku.

S batohem na zádech, taškou po boku, se spacákem a dekami v náručí vyšla Sylva z kamrlíku, a opatrně sestupovala od půdy dolů. Ve světle žárovky nad schody viděla do otevřených dveří ložnice. Karel a Drahuše tam klidně a spokojeně vyspávají na své manželské matraci, leží si v objetí. Karlovi mrznou nohy, protože do teplé peřiny zamotal svoji životní družku, a pro něho už peří nezbylo. Ani stopa po večerním hysterickém výbuchu.

Sylva sešla po schůdcích do přízemí. V kuchyni zamořené špinavým nádobím a slivkami páchnoucím nevětraným vzduchem si ustlala na zemi, hotoťová popelka. Napadlo ji, že mohla přečkat zbytek noci v chalupě u tety Mývalové. Ale při myšlence, že by se po zabušení na okno museli sousedé vybalit z peřin, a pak by ji za nářků a povídání položili na gauč, kde přes den, pokud si pamatuje, dováděly kočky, raději ten nápad zavrhl. Ještě než ve spacáku na podlaze usnula, měla pocit, že slyší z krbovny tiché pochřupování. Rozjitřená vzpomínka na hluk oslavy?

Chalupa spí, údolí spí, jen potok zurčí pod ledem. Tiše a hustě padá sníh. Minula druhá hodina nového roku.

10. KAPITOLA

Sylva se probudila ráno ještě za tmy, celá rozlámaná. Věděla, že v cizím prostředí už neusne. Vstala ze spacáku a šla se do koupelny opláchnout. V bojleru je horká voda. Neutuchající odhodlanost vyzývá pustit se do bitvy s pozůstatky silvestrovské oslavy.

Nejdřív nádobí.

Hromady talířů a skleniček.

Sesbírat prázdné lahve od piva, vína a tvrdého alkoholu. Některé vzorně stojí v houfu, jiné se válejí pod stolem.

Potom uklidit krbovnu, zamést podlahu, nepořezat se o střepey.

Nečekaný nález - u krbu zakryt poleny leží nějaký muž v kožešinové vestě a tvrdě spí. Tohle byl zřejmě zdroj pochrupování, považovaný za sluchové halucinace. Kdyby Sylva o zapomenutém hostu věděla, jistě by si těžko troufala sama ležet v kuchyni na zemi.

Nepokusila se spícího hosta probudit. Nechtělo se jí táhnout dalšího opilce přes práh chalupy. Ale když odnášela cinkavé nádobí do kuchyně a pak se vrátila, opilec sám zmizel. Zůstaly po něm jen otevřené dveře do chodby.

Ještě pořádně vyvětrat.

Mobil se mezitím pilně nabíjel v kuchyni z jedné volné prodlužovačky u vařiče.

Sylva zavřela okna krbovny, otřela stůl a srovnala židle.

Skončila s úklidem, když vrcholky stromů nad údolím prozářilo svítání. Zabalila spacák, oblékla se na cestu, a napsala vzkaz Karlovi a Drahuši.

Děkuji za všechno, jedu domů. Sylva.

Vzkaz opřela v kuchyni o čajovou konvici.

Jak asi bude Drahuše překvapená, až ráno najde sokyni Lucinku na váleňdě v kamrlíku? Pokud ovšem Lucinka po vzoru zapomenutého opilce z krbovny neuteče dřív, než se paní domu probudí.

Dávej pozor, Karle, *Máčkův znalostní testík*: co Drahuše udělá, až natchytá spící Lucinku v kamrlíku na váleňdě : za á - *popřeje jí dobré ráno*, za bé - *uvaří snídani*, za cé - *vyškrábe jí oči*, a za dé - *dostane hysterický záchvat*. “Dé je znovu správně! A možná i trochu za cé.

Sylva vyšla na zasněžené zápraží a pečlivě za sebou zavřela domovní dveře. Před vedlejší chalupou někdo odmetal sníh. Plůtky kolem zahrádek jsou zapadané. Lávka přes potok vypadá jako uzoučká šlehačková rakvička.

Sbohem inženýre Brázdo! Naše cituplná známost trvala jen krátkou chvíli. Jen co odezněl tanec v krbovně...

Chaty na druhé straně potoka jsou nehybné a tiché, a nikdo na Sylvino loučení neodpovídá. Ani proud v potoce - voda neprotéká pod ledem, ale mezi sněhovými polštáři. V měkkém sněhu ani nezurčí.

Sylva nechala chalupy za zády, a zasněženou cestu nahoru z údolí vyšlape podle paměti. Po pár krocích má džíny po kolena mokré. Na kopci nejsou vidět pole, ale jen bílá planina nově napadaného sněhu. Obzor se jasní do růžova, a krajina kolem dokola má růžovobílý nádech. Směrem k horám se kupí sněhová oblaka.

První den nového roku je nádherný.

Od altánku Sylva kráčí čerstvě prohrábnutou úvozovou cestu, a má pořád lepší náladu. Rozjařeně sbírá sníh do rukavic a sněhovou kouli hází na kmen staré jabloně nad úvozem. Batoh jí poskakuje na zádech. Sněhová koule zasáhla kmen a rozplácla se o rozpraskanou kůru. Zbytky sněhu v kůře zůstaly. Sylva se raduje a jde dál. Sbírá sníh pro další kouli. Hledá cíl.

V zatáčce prohrábnutého úvozu sedí pes. Velký černý pes. Dívá se na Sylvu a směje se. Opravdu se směje!

„Chyťte!“ volá Sylva a hází.

Sněhová koule se psovi rozplácla o čumák. *Hurá, strefila jsem se po-druhé!*

Sylva by nikdy nevěřila, že pohyb tak velkého těžkého zvířete může být neviditelný. Nepostřehla nic, jen něco černého letícího. V mžiku leží zabořená do sněhu i s batohem. Pravou ruku s vrčením svírá obrovská zubatá tlama, a do obličeje jí vlétly psí sliny.

„Reno, PUSTĚ!“ šlehne blízko ostrý hlas. „Ke mně a zůstaň!“

Pes neochotně uvolnil sevření. Majetnicky položil tlapu na hrudník, vítězně zapózoval a poslušně odběhl. Ještě že Sylva má rukavice s kožíškem. Rukavice není prokousnutá, ale nese otisky psích zubů. Sylva ji roztřeseně strhává a dívá se na ruku. Na některých místech jsou rudé flíčky. Budoucí modřiny.

„Co vás to napadlo?“ zlobí se nad ní hlas, a někdo jí pomáhá vstát. Sylva i batoh jsou obaleni sněhem. Sníh se zalezl za límec a pod bundu. Ten někdo pomáhá sníh setřást. Samozřejmě. Je to muž v krátkém kožíšku, ten ze severské země ve venkovském pohostinství, kde se Sylva ukryla před bouří. A taky ten, kdo mluvil včera v podvečeru před Máčkovic chalupou s bratrem Karlem.

„Bojovní psi mají mít košík,“ smečuje Sylva. „Mohl mě nebezpečně pokousat. Mohl mě zabít! Pro trochu sněhu!“

Po události s inženýrem Brázdou nezná slitování.

„To není žádný bojový pes,“ říká ten člověk. „Je to fena rotvajlera. Máte pravdu, mohla vás zabít. Vy jste na ni útočila, slečno, tak byla v právu. Jak má poznat sníh od kamene, propána? Víte něco o psech?“

Ted' je řada na Sylvě:

„Ne. My jsme doma psy nikdy neměli. Promiňte, asi jsem se chovala pošetile. Zdálo se mi, že se na mě směje a chce si hrát.“

Muž zavrtěl hlavou.

„Poslyšte, slečno, to se vám jen zdálo. Pes se netváří jako člověk.“

Nemá pravdu. Bojová fena sedí způsobně opodál a pohlíží na vrhačku sněhových koulí způsobem *to jsem ti to dala!* Sylva se ještě jednou svému zachránci omlouvá.

Někde v dálce za lesem vyzvání kostelní zvon. V zimním vzduchu zní slavnostně a jásavě. Sylva si vzpomněla, jak s nimi na Nový rok ráno otec chodíval do vesnického kostela na slavnostní bohoslužbu.

Zeptala se:

„Nevíte, kdy začíná tady v kostele sváteční mše?“

Myslela, že je místní. Severský muž pochopil okamžitě.

„Chtěl jsem se taky podívat. Ale kostel je zavřený.“

„Vždyť na Nový rok má být velká slavnost!“

„Z vesnice už asi nikdo do kostela nechodí. A ti, co chodí, nejspíš dojíždějí jinam.“

Tohle Sylvu zamrzelo. Docela se na slavnost zatěšila...

Pak se ho ptá, jestli neví, kdy jede vlak na Prahu.

„Vlak na Prahu?“ odpovídá muž se psem. „To nevím. Já jsem tady autem.“

Sylva se dozvídá, že bydlí v hotelu a vrací se do Prahy. Chvíli se domlouvali, a Rena začala být netrpělivá.

„Víte co,“ navrhuje nakonec ten muž. „Ještě je brzy - chci teď na snídani, a potom jedu domů. Co kdybyste přijala moje pozvání? Do Prahy potom odjedeme společně. Můžete se dát v hotelu trochu do pořádku.“

Měl pravdu. Vlasy potřebovaly osušit, a obličej zbavit psích slin. Sylva souhlasila až příliš rychle, ale ne kvůli nové známosti. Sníh na teplé kůži pod bundou taje, a ledové kapičky sjíždějí až k lopatkám.

Sylva a muž ze severu jdou společně prohrábnutou cestou podle lesa k hotelu. Rena pobíhá pod větvemi smrků, kde jsou místa bez sněhu.

Sylva už ví, že kdyby si rotwajlerka byla méně jistá svou silou, mohla by ji dočista zakousnout. Ale takhle jí stačilo, že zneškodnila házecí ruku. Ukázala té opovážlivé lidské samičce, kdo je paní úvozové cesty. Sylva hned tak nezapomene na těžkou psí tlapu na svém hrudníku...

Ze široké střechy přepadává sníh na příjezdovou cestu. Hotel Hrázka spí se zataženými záclonami v oknech. Není divu, ráno po Silvestru...

Poutač u cesty nabízí silvestrovskou večeři s půlnočním přípitkem, taneční diskotéky ve všech hotelových prostorách, po celou noc otevřený bufet a dárek na rozloučenou.

Vzadu se někdo v bílém plášti motá kolem popelnic. Na zaplněném parkovišti starší muž odklízí sníh mezi auty, ohání se dřevěným hrablem a tváří se urputně. Kdybyste už raději odjeli domů...

Před vchodem do hotelu se muž ze severské země představil. Aleš Alexander. Sylva mu řekla své jméno a podala mu ruku. Mírně a přátelsky. I když - trochu něhy v tom bylo.

Vstupní hala je úzká, sotva se do ní vejde recepce. Nad recepcí je strohé schodiště do horních pokojů, a naproti vchod do restaurace. Nahoře na chodbě se pohybují hosté. Trochu mátožně, je přece po Silvestru.

Na rozdíl od jednoduché a stísněné recepce, stavitelé na prostoru restaurace nešetřili. Je tu hodně dřevěného obložení ve venkovském stylu, bar je podobný žebříňáku (i snopek obilí ve váze by se našel) a židle kolem stolů přišly z lidové pohádky. V čele místnosti se ke stropu zvedá mohutný krb, rovněž zdobený snopky obilí, a stranou mezi stoly je taneční parket.

V restauraci nikdo kromě Sylvy a Aleše Alexandera zatím netouží po snídani. Je tu prázdno, jen poblíž dveří zrovna zasedl osamělý host a zasmušile zkoumá jídelní lístek.

Rotwajlerka má zřejmě protekci i tady, nejen v hostinci ve vesnici. Bez rozpaků se vnesla kolem Sylviných nohou do restaurace a plácla sebou na

selský kobereček před krbem. Položila hlavu na tlapy a dívá se na Sylvu. Upřeně a přemýšlivě, jak to umí i její pán.

Než z hotelové kuchyně přinesli snídani, probíhal rozhovor společensky a nezávazně. Počasí, okolní pamětihodnosti a podobně. Sylva pomlčela o tom, že viděla Alexandra včera večer v údolí Hrázky. Když vyčerpali běžná témata, odvážila se Sylva k osobní otázce.

„Můžu se zeptat, co děláte?“

Její společník se usmívá.

„Jsem výtvarník. Dělán zakázky pro vylepšení interiérů.“

Malíř. Bohém, spoře oděné modelky, hýřivý život. To Sylvě ještě scházelo. Jako by nestačil Brázda.

„Nejraději dělám židle,“ pokračuje Alexander. „Křesla nebo sedací soupravy. Ale nejraději židle.“

„Myslíte design?“ ptá se Sylva, a kámen na srdci, zatížený hýřením s modelkami, padá pod stůl.

Alexander se zachmuří a říká, že to slovo nerad používá.

Štíhlounká dívenka v zástěrce rozložila na ubrus snídaňový porcelán. Z konviček neznatelně stoupá horko, a košíček na pečivo má podobu nůše na seno.

Sylva si najednou uvědomila, jak hrozný má hlad. Včera nic pořádného k jídlu neměla, kromě polévky v hostinci a dvou šunkových chlebiček na chalupě. Teď dostal Alexander párečky a Sylva dva včerejší rohlíky s máslem a medem.

Když dopíjeli čaj, Alexander se zeptal, jaká židle by se jí nejvíc líbila. Řekl to se zvláštním důrazem, jakoby na tom záleželo. Nějaká zkouška jejího výtvarného citění?

Sylva chtěla odpovědět, že hezké jsou thonetky. Měla pocit, že musí předvést, jak je vzdělaná a na úrovni. Vladimír by tohle rád slyšel. Ale mozek varuje. Něco jsme si na kopci řekli!

„Líbí se mi gotické židle,“ říká popravdě. „Taková jako hubená dřevěná křesla.“

Výtvarník Alexander si bere se stolu letáček, snad reklamu na zmrzlinové poháry. Má v ruce tužku a zatímco povídá něco o výrobě nábytku, rychle kreslí. Občas po Sylvě bleskne pohledem. A pak jí ukáže obrázek.

Je na něm Sylva, to je jasné. Trochu se naklání dopředu, jednu ruku má položenou na opěradle křesla. Obrysy postavy mizí v čarách do ztracena. Je to jako výjev z pohádky. Ale ne z té vesnické, ale pohádky o královnách. Sylva má na sobě vznešený háv, za zády opěradlo, vyřezávané jak miniaturní gotická katedrála. Stačí několik rychlých čar tužkou, a je tu krásný obraz.

Sylva jásá a nešetří chválou. Ráda by ten obrázek měla, ale Alexander odmítá.

„Tuhle skicu bych si rád nechal. Překreslím ji a přinesu vám tu druhou.“

Sylva nenaléhá. Je docela příjemné, že si ji ponese s sebou.

Cestou do Prahy klábosili o všem možném. Rena se povalovala na zadním sedadle, a každou chvíli zkoušela do Sylvy strkat čumákem. Byla k ní až nepříjemně přítulná.

„Tohle nechápu,“ říká Alexander. „Je na ženy žárlivá a snaží se je ode mne odehnat. Dokonce i tu paní, co mi chodí uklízet.“

„Vy nejste ženatý?“ ptá se Sylva opatrně.

„Měl jsem se ženit na jaře,“ usmívá se, „ale nějak z toho sešlo. Nevěsta mi utekla do Paříže.“

Vida, vida!

11. KAPITOLA

Přijeli na hranice Prahy, do ulic s rozteklým sněhem. Alexander jede s naprostou jistotou po nábřeží na Malou Stranu. Sylva si nemůže vzpomenout, že by se o tom zmínila. Vůz vykroužil křižovatku na Malostranském náměstí a vyložil Sylvu na parkovišti. Alexander se rozloučil s přáním nového roku. Sylva poděkovala, Rena naposledy zabořila čumák do její bundy.

Auto zmizelo v malostranských ulicích.

Tohle Sylvu rozladilo. Jak mi chce dát obrázek, když neví, kde mně najde? Ale nechme to být. Doma rovnou do koupelny. Pořádně se vykoupat a umýt vlasy. Oslava je ze Sylvy příliš cítit - cigaretový kouř a víno. Potom vybalit batoh. Připravit oběd. Nakonec se ve flanelové košili a domácích kalhotách schoulit pod deku na válendu. Obložit se polštářky a odpočívat.

Jak na Nový rok, tak po celý rok.

Na mobilu pípla zpráva. Sylva mu věnovala pohled beze spěchu. Odesílatel je překvapením. Inženýr Brázda. Potřeboval celou esemeskovou kapacitu, aby jí sdělil, že LITUJE, takhle to NEMYSLEL, velice se OMLOUVA. Touží po setkání. VELICE. Sylva s potěšením vytukává písmena a posílá odpověď. PRIJIMAM OMLUVU, NEMAM ZAJEM.

Předsilvestrovská Sylva by se mu vymlouvala a nakonec proti své vůli souhlasila. Novoroční Sylva se po odmítnutí nezvedeného nápadníka cítí báječně, padá do polštářů a usíná.

Spala jen chvíli, když se znovu ozval mobil. Byla to matka. Právě mluvila s Karlem a Drahuší. Byli nadšeni silvestrovskou nocí. Nádherná oslava. Sylva má prý jezdit na chalupu častěji. Moc se na ni těší. Počítají s ní v létě o dovolené.

To je po tom, co s nimi na Silvestra prožila, nepochopitelné.

Ale když Sylva mluvila s matkou, slyšela zezdola něco nezvyklého. O patro níž bydlí profesorka Hájková se svým jezevčíkem. Tenhle jezevčík

nikdy neštěká, na nikoho. Jen na cizí psy, kteří vniknou do domu. Teď zběsile ňafá, div se nezhroutí.

Hovor s matkou skončil, a zvoní zvonek u dveří. Sylva má divné tušení, tak se rychle přičísala. Zajímavé, že ji mozek neupozornil, že by to mohl být Vladimír.

Za dveřmi stojí Aleš Alexander, usmívá se, ten úsměv se Sylvě k zbláznění líbí. Velký černý pes mu sedí u nohy a podezíravě se na ženu ve dveřích dívá. Už nevoní po salámu a jednohubkách.

„Sylvo, nesu skicu, jak jsem vám slíbil. Jdeme s Renou na procházku na Kampu. Půjdete s námi?“

„Vy jste věděl, kde bydlím?“

„Ovšem, jenom jsem si v té venkovské hospodě nemohl vzpomenout, odkud vás znám. Já jsem z Újezda, a chodím sem často dolů za paní profesorkou.“

Sylva dostává desky s obrázkem. Alexander ho musel nakreslit hned, jak se dostal domů. Její tvář je stejná jako u originálu, ale šaty a křeslo jsou zřetelnější. Vedle křesla sedí velký černý pes. Obrázek je nádherný.

Sylva zmateně zve hosta dál, než se oblékne. Ten zůstává se psem stát v maličké předsínce, u dveří do koupelny. Hodně nespolečenské prostředí. Snad vydrží a neuteče. Sylva se běží obléknout a pospíchá tak, že se jí třesou ruce.

Do toho zvoní mobil.

Neznámé číslo.

Jednou rukou si navléká svetr, druhou bere hovor a v duchu se zlobí na toho, kdo ji zdržuje.

Je to Vladimír.

„Ahoj, Sylvo, kde jsi, prosím tě? Včera jsem tě hledal celé odpoledne. Ta bába dole tvrdila, že sis šla jenom něco vyřídit, tak jsem čekal až do večera.“

Měl jsem pokažený celý Silvestr. Neměl jsem kam jít, tak jsem se musel dívat doma na televizi.“

Sylva se najednou nemůže vzpamatovat.

„Ahoj, Vlade,“ říká schválně. Pil jí krev celé Vánoce, upír. „Byla jsem slavit na chalupě. Odjela jsem brzy ráno - paní profesorka si mě s někým spletla. Mohls mi zavolat.“

„To jsem teda nemoh. Nějaký gauner mi ukradl mobil.“

„Ty si nepamatuješ moje číslo?“

„Proč bych si ho měl pamatovat? Bylo přece v mobilu, pochop! Sylvo, musím s tebou mluvit. Domluvíme se. S tím pronájemem tvého bytu to byl omyl. Povedlo se mi do konce roku prodat jednu garsonku, a šéf mě vzal na milost. Naši by chtěli, abychom začali bydlet spolu, když se známe čtyři roky. Já bych to už taky uvítal. Kromě toho by pro mě bylo fajn, mít na adrese bydliště v centru, a ne u našich na sídlišti.“

„Chceš se přistěhovat ke mně,“ utvrzuje se Sylva. Bojí se, že Aleš v před-
síni dlouho nevydrží. Slyší, jak Rena netrpělivě zakňučela.

Vladimír to zaslechl.

„Co to bylo?“ ptá se s nadějí. *Kdepak, radostný pláč nad tvým návratem, miláčku, to není.*

„Mám psa,“ lže Sylva věcně a bez výčitky. Doobléká, co jde natáhnout jednou rukou. „Vzala jsem si psa z útulku. Roztomilý voříšek, ale hrozně kouše. Takže přistěhovat se nemůžeš. Vy dva byste se nesnesli. Teď ho jdu venčit, tak nezdržuj.“

„Ty ses zbláznila, Sylvo!“ burácí do mobilu Vladimír. „Já tě chápu, samota, a tak, stýskalo se ti po mně, ale proč z útulku? Toho psa vrátíš! A když budeš trvat na nějakém zvířeti, pořídíme si bigla. Zrovna vím o jednom štěněti - pochází prý z feny, která byla třikrát v reklamě na psí žrádlo.“

Rena zakňučela naléhavěji.

„Vladimíre, odcházím!“ hlásí Sylva do mobilu a končí hovor.

Letí do předsíně jako motýl. Málem si přerazila křídlo o dveře.

Jdou všichni tři parkem, kolem nich je sníh a holé stromy. Na Karlově mostě je rušno, hotové průvody turistů, a za řekou Staré město svátečně svítí a hučí novoročním životem.

Rena kluše vepředu a způsobně si nese míček. Potom Alexander míček hází po parku, Rena za ním běhá jako o život. Pomalu se stmívá. Sylva jde s nimi, on ji někdy vezme za ruku, nebo se ona jako náhodou opře o jeho rameno.

Sylva má pocit, že vstává z popela jako bájný pták a vznáší se k nebi jako zapomenutá prskající rachejtle. *Hlavně, abych tam dlouho vydržela.*

Až do večera nechala vypnutý mobil.

Tváří se sice jako mrtvý, ale Sylva ví, že se na ni zeširoka usmívá.